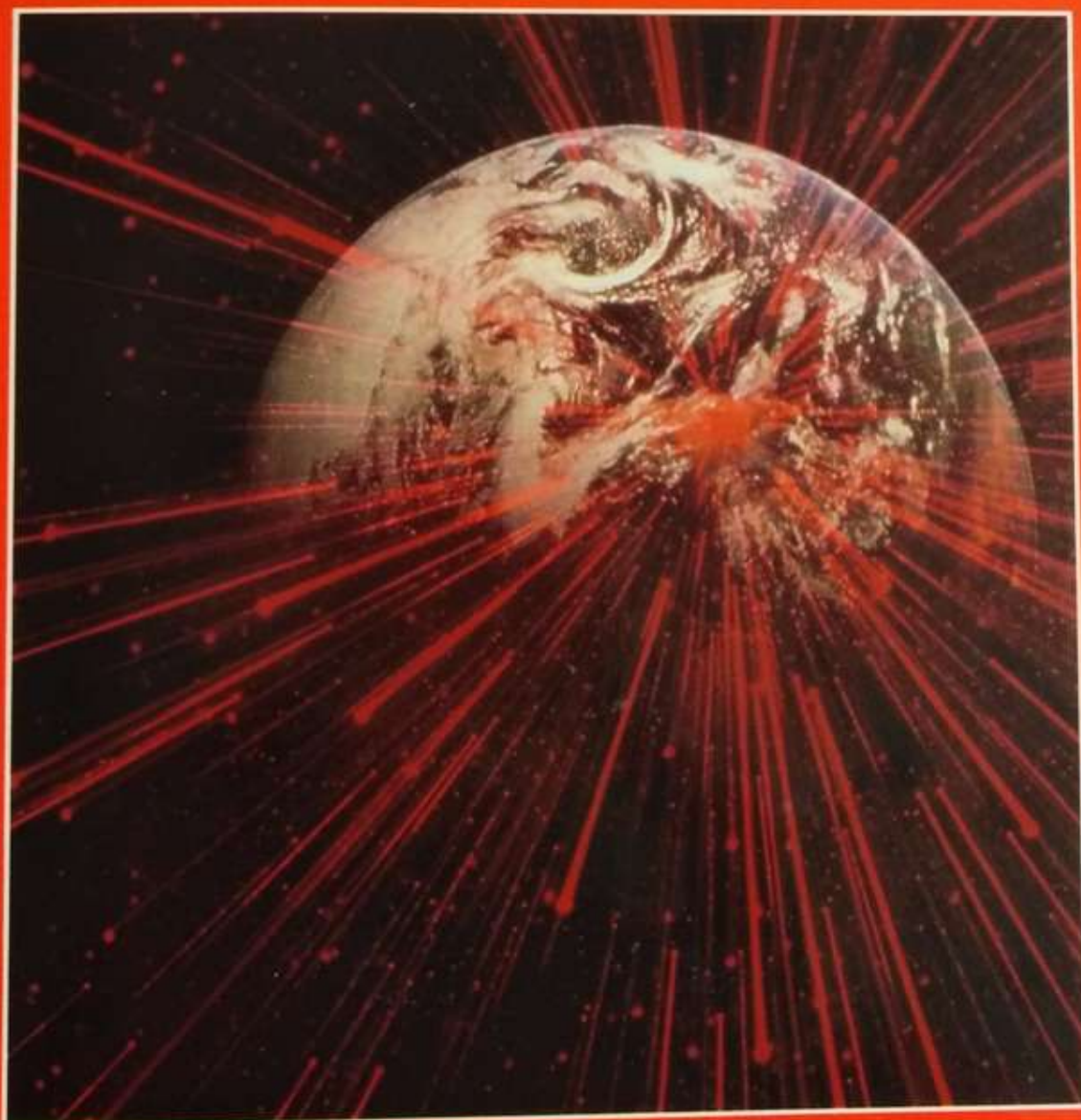

Showdown at
ARMAGEDDON

**Planet Earth's Final Crisis
and the
Events Preceding It**

GEORGE E. VANDEMAN

Afgørelsen ved Harmagedon

Indhold

- Kapitel 1: Jerusalem invaderes
- Kapitel 2: Ildkugler fra Israel
- Kapitel 3: Islams Mystik
- Kapitel 4: Massmord i Kirken
- Kapitel 5: Anti-Krists' indbyrdes krig
- Kapitel 6: Den hemmelige oprykkelse
- Kapitel 7: Planeten Jordens nye Tidsalder
- Kapitel 8: Harmagedon forfalskes

Kapitel 1. Jerusalem invaderes

Det skete tidligt om morgenen den 5. juni, 1967. Bølge efter bølge af israelske bombefly fejede ind fra Middelhavet. De fløj så lavt, at de undgik at udages af radaren. Ud på aftenen havde hundredvis ægyptiske kampfly smugles sydover gennem overraskelsesangrebet.

Israel, ramt af hurtig invasion fra nabolandene, havde bestemt sig for, at slå til først. Og de brugte rene jernnæver! På anden dags aften havde israelske kampfly slået de arabiske kampflystyrker ud, hvorved de havde udraderet henved 400 fly, samtidig med at de selv havde tabt bare seksogtyve selv. Israelske fodfolk vand lige så forbløffende sejre på alle fronter.

På seks døgn var det lynhurtige krig ovre. Selvom Israels folk var mindre med fyrre imod en, undervang de deres fjender og øgede sit territorium mere, end tre gange om – en af krigshistoriens mest storslåede bedrifter. Intet under, at israelerne dansede på gaderne i Jerusalem efter Seksdageskrigen!

Lige siden Israels blev grundlagt i år 1948 som uafhængig nation, har selve deres eksistens hvilt på en række mirakler. Og disse mirakler var i virkelighed med i på den tid. I mindre end nitten århundreder havde det jødiske folk været spredt om i verdenen. Selvom de har beriget deres værtslande, hvor de end begav sig, var de udsat for skånselsløs forfølgelse. Siden indtraf Hitlers såkaldte Endelige Løsning – tilintetgørelsens usigelige faser.

Men til sidst erkendte verdenssamfundet det jødiske folkets ret til, at leve i tryghed og frihed under eget styre. Med et FN-mandat i ryggen, kæmpede jødiske kolonister for uafhængighed. De overvandt formidable odds, for at skabe en ny nation i sit tidligere hjemland.

Jeg var på plads og så det skete, den 14. Maj, 1948. Den Fredag formiddag i Jerusalem stod jeg overfor King David Hotel. Hvad jeg ville der, husker jeg ikke nu. Men pludselig stansede en lang, sort limousine og døren åbnedes. "Skal Du til Convention Hall?", spurgte en jødisk herre.

"Ja, hvorfor ikke?", tænkte jeg ved mig selv.

Flere personer, som så betydningsfulde ud, gav plads til mig, så jeg tog plads ved siden af dem. Vi ilede gennem de trange gader til den hurtigt opførte Convention Hall, hvor de eskorterede mig ind og lod mig sidde i VIP-plattformen. Siden så jeg et nyt stykke verdenshistorie, hvor et nyt folkestyre fødtes i Israel.

Siden denne minderige dag for fyrre år siden har Mellemøsten indtaget en central plads i verdensbegivenhederne. Meget mere står på spil, end en kamp mellem araber og israeler. Verdenens

supermagter har vitale interesser der, som de har lovet, at beskytte til hver pris. Mange frygter, at før eller senere vil Tredje Verdenskrig at bryde ud i Mellemøsten.

En nyt verdenskrig kunde have brudt ud 1973. Egypten og Syrien kørte sine Sovjet-fabrikerede kampvogne over grænsen til Israel, sværgede hævn for Seksdageskrigen. De tog fjenden fuldstændig med overraskelse – det var Yom Kippur, den helligste dag i den jødiske kalender.

Men Israel svarede hurtigt på sine modstandere og gik til offensiven, støttet af vældige mængder indfløjet materiel fra De Forende Stater. Bagved kulisserne kom supermagterne samtidig skræmmende nær en duel med kærnevåben. Som præsident Nixon senere sagde det: "[Sovjets leder] Bresjnev krævede, at De Forenede Staterne sammen med ham skulle sende "fredsbevarende" styrker til Mellemøsten, for at påtvinge Israel en fredsftale. Vi sagde bestemt nej tak og skrævede i stedet diplomati handling, end militær. Da vi optog op rapporter om, at sovjetiske styrker var i færd med, at indlede troppetransporter, advarede vi Bresjnev, at vi ikke tænkte finde os i nogen ensidig indgriben og understregede vor beslutsomhed, ved at sætte vore konventionelle og kernevåbenstyrker i høj beredskap."¹

Takket være Gud, gik Sovjet med på en diplomatisk løsning, for at få en afslutning på stridighederne. Israels demokrati overlevede på ny, og verdenskrigen blev udskudt.

Skulle denne uro og virvar i endens tid i Mellemøsten overraske os, eller havde profeterne i Bibelen forudsagt det her? Har Herren talt til os angående denne krisetid?

På efterfølgende sider skal vi gå igennem, hvad Bibelens profetier har at sige om det Hellige Land. Vi skal også forholde os til de fængslende rødder til uvenskabet mellem araber og israeler, som strækker sig 4 000 år tilbage. Du forstår, at denne konflikt omfatter mere, end politik. Dybest udgør den et avind mellem to gamle religioner, hvilke begge finder sin oprindelse hos den gammeltestamentlige patriark Abraham.

Israelerne mener, at Gud gav dem Palæstina gennem Abrahams søn Isak. Araber, anførte af muslimske bogstavs-troende, ser sig selve som de retmæssige arvtagerne til det forjættede Land gennem Abrahams anden søn Ismael.

Selv holder jeg med både israelerne og arabere. Med israelerne, som kræver løfterne fra det Gamle Testamente om, at Gud gav landet til dem – og med araberne, som har boet i Palæstina under alle disse år og nu føler sig sat til side.

Da jeg besøgte de landsfordrevne palæstinæernes flygtninges læger 1948, slog det mig i hjertet. Der findes, som bekendt, to sider hos konflikten mellem araber og israeler, og mit ønske er, at denne bog skal give et balanceret billede af den vældigt ømtålelige situationen i området.

Som kristne, er vi praktisk taget involveret i Mellemøstens begivenheder. Når alt kommer til alt, levede og døde Herren Jesus for os der i Palæstina. Derudover tror mange, at jødiske personers tilbagevenden til Palæstina og indretningen af Israel fantastisk har stor åndelig betydning. Heri ser de opfyldelsen af en bibelsk forudsigelse, som baner vej for en duel vid Harmagedon.

1970-erne var årtiernes største bestsellere inden for det ikke skønlitterære område Hal Lindseys *The Late Great Planet Earth*. Lindsey forudsagde, at i løbet af en generation efter 1948 – omkring fyrrer år – skulle Kristus vende tilbage til vor jord i hemmelighed og "oprykke" sit folk til himmelen. De tilbageblevne, ikke frelste skulle gå igennem syv års vederstyggeligheder, med det uhyggelige slag ved Harmagedon som kulminationen.

Hvor meget af hans undervisning er bibelsk sandhed, og hvor meget er menneskelig spekulation? Lad os se de gennemskærende profetier. Vort studium vil at dreje sig omkring Daniels ofte oversete bog, hvilken udgør det Gamle Testaments grundvold for Åbenbaringens bog i det Nye Testamente. Daniel beskriver

striden på liv og død mellem to byer, Jerusalem og Babylon – en glimt af forudgående begivenheder, som snart skal indtræffe i vore dage. Kapitlet begynder med Babylons fald mod Jerusalem seks århundreder før Kristi tid. Det er en fængslende beretning:

”I jøden kong Jojakims tredje regeringsår kom Nebudkadnessar, kongen i Babel, mod Jerusalem og belejrede det. Og Herren gav Jojakim, kongen i Juda, i hans hånd ligesom en del af karrene i Guds tempel, og... Karrene førte han ind i sin guds skatkammare.” Daniels bog 1,1. 2.* (* Hvis intet andet angives, er Bibelvers i foreliggende værk taget fra *Svenske Folk-Bibeln 98*. Fremhævelser er forfatterens.)

Sikkert chokerende ord. Herren overlod Sit udvalgte folk i hænderne på en hedensk magt! Han tillod rent ud sagt de ugudelige indtrængere, at tage hellige ting med sig fra Sin helligdom, til Babylons ikke-kristne tempel.

Hvorfor? Havde ikke Gud lovet, at Han skulle forsvare Sit folk og Sit tempel til hver pris, under alle omstændigheder? Hvad var gået galt?

Et endnu mere grundlæggende spørgsmål opmærksomheden henledes på, noget Du måske har funderet over: Hvorfor udvalgte Gud egentlig et særskilt folk? Favoriserer Han visse frem for andre?

Vi må gå tilbage til fader Abrahams tid, for at finde årsagen til, at Gud udvalgte Israel. Løftet til Abraham vil være at finde i første Mosebog 12,2. 3:

”Der skal jeg gøre dig til et stort folk... du skal blive en velsignelse... I dig skal alle slægter på jorden blive velsignet.”

Altså valgte Gud ud Israel til, at blive en velsignelse for hele verdenen, en verden fortabt i syndens mørke. Gennem Sit udvalgte folk ville Gud vise Sin kærlighed for ethvert hedensk folk. Hans håb var, at de skulle angre sine synder og slå følge med Israel til Hans frelste hær.

Du ser, Gud tog ikke hensyn til personen, ved at have et ejendomsfolk. Han velsignede Abraham for hedningernes skyld også. Dog fik Abrahams efterkommere aldrig fat Guds vision. De gamle israelitter sløse sine guddommelige velsignelser bort på sig selv. De vægrede sig ved, at stråle for Gud som verdens lys.

Hvad end værre var, det jødiske folk kom at betragte sig selv som Himmelrigets unikke favorit, uvilkårligt velsignet af Gud. Israel indbildte sig, at uanset hvordan de opførte sig, skulle de altid forblive Guds folk. Ved at således misbruge Himmelens nåde og forbarmelse, blev de forsømmelige, ja, til og med oprørske. Utroligt nok fik de nabofolkets hedenskab. Umoralen svømmede over i form af tilbedelse af solguden Baal, hvori en mængde utilladte seksuelle udtryk indgik. Og en del israelitiske forældre ofrede faktisk sine børn på hedenske guders altre.

Gud havde intet andet valg, end at lade Sit folk høste frugterne af sin synd. Han lod de hedningefolk, som de efterlignede, angribe dem. I sin fortvivelse råbte israeliterne til Gud om hjælp, og af nåde undsatte Han dem gentagende gange. Dommerbogen optegner et tragisk kredsløb med frafald og hjælp, efterfulgt af gentagende frafald.

Advarsel på advarsel udfærdiges for døve øren. Guds folk unddrog sig ikke engang for, at myrde nogle af Hans budbærere i Gamle Testamentets tid. De nægtede at tro, at Gud faktisk ville bruge en hedensk magt som redskab, for at straffe dem.

Men til sidst oprandt domens dag, og Babylon, navet for hedensk gudstjeneste, invaderede Jerusalem år 605 f.Kr. Til sidst indtog kong Nebukadnessar og brændte den hellige fredens stad ned. Det herlige tempel

blev en ruinhob. Mange af de friske og unge, som overlevede angreb, måtte tages som fanger til Babylon, 800 støvede og bedrøvelige kilometer bort, nær nutidens stad Bagdad, Irak.

Under enhver trængselstid har Gud haft ganske få trofaste tilhængere, som har stået ved Hans side. Det første kapitel i Daniels bog fortæller den spændende beretning om fire ynglinge, formodentlig endnu teenagere, som var Guds modige vidne i dette hedenske land. Daniel og hans tre venner Hananja, Misael og Asarja blev opservet af Nebukadnessars og hans embedsmænd. De opdagede, at de var "unge mænd... som ikke havde nogen kropslig laster end de var smukke at se på. De skulle kunne tilegne sig al slags lærdom, være kloge, have let ved at lære og være duelige at tjenere i kongens palads. De skulle undervises i kaldæernes sprog og litteratur." Daniels bog 1,4.

Disse fornemme ynglinge var heldige at være i Babylons palads. Jeg kan tænke mig, at stadens unge damer viste dem sin interesse. Det gjorde Nebukadnessar også, som "bestemte sig de skulle have en vis tildeling for var dag af sin egen mad og af den vin han selv drak. Han befalede at man skulle lære op dem i tre år for at de derefter skulle gøre tjeneste hos kongen." Vers 5.

I begyndelsen må det have været som verdenens afslutning for Daniel og hans venner, da indtrængerne slæbte dem bort fra deres familier og tog dem til fange. Men hvilken overraskelse – gode tider fulgte efter! Et stipendium til Babylons Universitet og en storslået ansættelse hos staten ventede på dem efter eksamen, med vin, kvinder og sang hen ad vejen.

"Men for Daniel var det vigtigt at ikke gøre sig uren med kongens mad eller med den vin han drak". Vers 8.

Pris Gud! Omgivet af verdenens tillokkelser, vægrede Daniel sig med at gøre sig uren. Han bestemte sig for, at forblive trofast mod den Gud, som havde reddet hans liv. Han tænkte at ære sin Skaber, gennem at værne krop og sjæl mod verdenens forføriske tillokkelser. I dag behøver vi flere Daniel'er, eller ikke? Med narkotika, alkohol og utilladelig elskov, som tilsmudser vore unge, behøver vi ædle teenagere, som "helt enkelt siger nej". "Nej" til fristelser og "Ja" til Guds plan for deres liv.

Ja, Daniel og hans venner foresatte med, at være sin Gud tro. Dog mente Nebukadnessar at være fast besluttet på at udlette hver spor af deres hebræiske oprindelse. Han til og med ændrede deres navne, han opkaldte dem efter sine hedenske guder.

Tænk bare, på hvor fristende det må have været, at opgive troen. Da alt kom omkring, havde deres bønner til Gud om, at forsvare Jerusalem, åbenbart været forgæves. Og nu befandt de sig i hedenskabets navle, hvor den ugudelige verdenen bød dem store favn med sine muligheder.

Hvorfor ikke give op og strække våben? Deres medfanger fra Jerusalem havde tydeligvis gjort det. Men det gjorde Daniel og hans venner ikke.

Snart blev de stillet over for en ny prøve. Kongens første mundskænk havde fået ansvaret for, at holde de hebræiske fanger i god form. Første mundskænk troede, at deres enkle, naturlige kost ikke skulle holde dem i god livsform. Derfor insisterede første mundskænken på, at Daniel og hans venner skulle spise og drikke det, som alle andre fortærede.

Med vished modtaget fra Himmelen, fremsatte Daniel et forslag:

"Gør et forsøg med dine tjenere i ti dage og lad os spise grøntsager og drikke vand. Sammenlign da os med de unge mænd som har spist af kongens mad og gør med dine tjenere efter hvad du da ser." Vers 12, 13.

Lød dette fornuftigt? Hovmesteren, som gik frem for kongens første mundskænk, var med.

Og ganske rigtigt: "Efter de ti dage viste de sig at være smukkere at se på og mere velnærede end alle de unge mænd som havde spist af kongens mad. Hovmesteren lod dem da også fortsat slippe for den mad som var bestemt for dem og den vin de skulle have drukket, og han gav dem grøntsager i stedet." Versene 15, 16.

I dag hævder en del kristne, at valget af mad og drikke ikke spiller nogen rolle. Men Daniel og hans venner viste bedre. Og Himmeriget velsignede rigt deres trofasthed.

"At disse fire unge mænd gav Gud kundskab og indsigt i al slags skrift og vished, og Daniel forstod alle slags syner og drømme." Vers 17.

Synerne og drømmene, som Gud gav Daniel, udgør de mest omfattende tidsprofetier i Bibelen. Daniels forudsigelser har en fantastisk betydning for os nu, endnu bliver de almindeligvis forbigået eller misforstået af kristne i det 20. århundrede. Men på disse sider skal vi gennemgå dem grundigt.

Så vender vi tilbage til beretningen om Daniel og hans venner. Efter de tre års skoling, kaldte Nebukadnessar dem til deres eksamen. "Han fandt at de i alle spørgsmål som krævede vished og forstand var ti gange klogere end nogle andre af de spåmænd og besværgere som fandtes i hele hans rige." Vers 20.

Hvilken spændende beretning! Daniel og hans venner forblev loyale og ægte, medens alle omkring forlod troen. Her ser vi et billede på Guds folk i endens tid. De vil holde "fast ved Guds bud og troen på Jesus." Åbenbaringsens bog 14,12.

Hvordan forholder det sig med Dig og mig? Kommer vi, ligesom Daniel, at helhjertet beslutte sig for, at ikke lade vore kroppe og sjæle tilsmudse af synd?

Nå, måske føler du dig fortrykt og uheldig. For nylig kontaktede en ung kvinde (jeg tænker at kalde hende for Kathy) mig. Hun var fortvivlet, eftersom hendes mandlige sambo havde svigtet hende og forladt byen. Hun følte sig så ensom og skyldig. Hun tvivlede på, at en enestående mand ville have hende nu. Hun frygtede, at hendes liv var udstødt for altid.

Kathy behøvede fred i sit skyldtyngede hjerte, og kraft fra Gud, for at få orden og system i sit liv. Jeg påtalte gode nyheder for hende fra en evangelisk profet i Gamle Testamente:

"Vi fór alle vild som får, alle gik sin egen vej, men al vor skyld lod HERREN på ham." Esajas 53,6.

Altså er vi alle skyldige, vi fortjener døden. Men, lovet være Gud, Jesus betalte alt. På korset betalte han hele prisen for vor synd, så at vi nu kan stå rene overfor Gud.

Kathy kunne knap tro, at hun kunne blive forladt så fuldstændig og frit. "Og det er ikke det hele", sagde jeg til hende: "Ikke kun forlader og betragter Herren os som hellige – Han giver os også kraft til, at leve et nyt liv for Ham. Han har en bestemt plan for enhver af os. Og når vi fortsat følger Ham, ser Gud os som fuldendte i Jesus."

Forunderlige nyheder! Til en kvinde indberettet for ægteskabsbrud, sagde Jesus: "Ikke heller jeg fordømmer dig." Og med glæden over forladelsen kom kraften, at "Gå, og synd ikke mere!" Johannes evangeliet 8,11.

Skal endog vi komme til Jesus og blive frelst? Og skal vi siden leve trofast i loyalitet og lydighed?

Jeg bønfalder Dig, at åbne Dit hjerte for Gud lige nu.

---

1. Richard Nixon: "How to Live With the Bomb", *National Review*, den 20. September, 1985, side. 28, 29.

Kapitel 2. Tordenkugler fra Israel

De gik ind for landing ved midnat over Victoriasøen, over marken og rullede i stilhed ad landingsbanen mod lufthavnsterminalen i Entebbe. Her, i hjertet af Afrika, holdt over hundrede israelske gidsler ellers i et drama mellem liv og død.

Da flyvemaskinen, en Hercules C-130, fór ind, sænkede en af de ombordværende vingefinner. Ud for en sort Mercedes Limousine, var der to Land Rovers fyldte med kommandosoldater forklædt som palæstinænsere. Bag ved limousinen sad der en høj kommandør med tilsodet ansigt, for at se ud som Ugandas enevældshersker Idi Amin.

Så nærmede kommandostyrken sig terminalen, ledt af den sorte Mercedes. Lufthavnsvagterne indtog givagt-signalet og gjorde honnør, eftersom de genkendte Amins personlige nummerskilt (forfalsket af israelerne). Rækkerne passerede forbi vagterne, og nærmede sig gidslerne.

Inde i terminalbygning var skyderiet igen i et minut og femogfyrre sekunder. Siden lød der sejrsråb der tilkendegav gidslernes befrielse: "*Hanachnu israhelim* [Vi er israeler]!"

Da C-130:eren med sin dyrebare last blev løftet op i frihedens venlige skyer, græd nogle af de tidligere gidsler. Andre sad tavse, som ramt af et slagtilfælde. En kvinde sagde om og om igen: "*Moq ness! Ness* [Et mirakel! Et mirakel!]"

Og det var det rigtig nok. Israelerne kaldte sit umulige mission for "Operation Tordenkugle", efter russeren med James Bond. Så passende, at gidslerne vandt sin frihed den 4. Juli, 1976 – dagen for USA's tohundredårs jubileum. Kommandosoldaterne vendte hjem til hyldest som internationale helte.

Psychology Today indeholdt en personlighedsprofil, som nøje undersøgte de israelske krigshelte.¹ De fik særskilt høje point på fire områder: Lederskab, pligttopfyldelse, bestemthed og udholdenhed under stress. Kommandosoldaterne på Entebbe viste sandelig disse heltemodige træk. Det gjorde endog en anden ung Israel for længe siden – Daniel, som vi møder i første kapitlet. Hans lederskab, pligttopfyldelse og bestemthed skabte en standard for nutidige helte. Hvad gælder den fjerde egenskab, udholdenhed under stress – kan Du tænke Dig, at *syv årtier* efter beviset for troskab mod Gud, var Daniel fortsat i fuld gang i kongens tjeneste?

Mere bemærkelsesværdigt var at, da Babylon faldt for mederne og perserne, udså den nye konge Darius den næsten nittenårige Daniel til ministerpræsident i sit rige.

Lad os forestille os et lignende scenarie. Antage, at en fremmed magt erobrede vort land og siden indsatte den amerikanske vicepræsidenten som sin nye premierminister. Utroligt – men præcis dette blev Daniels erfaring.

Mange forfærdelige ting ramte Daniel under tiden i Babylon. Han kom ud for den krise efter den anden, stadig beherskede han dem alle med troen. Den gammeltestamentlige bog opkaldt efter ham indeholder Daniels livs historie plus de forbløffende profetier, som Gud gav ham. Daniels bog er noget for Dig at læse!

Følg nu med til kapitel 9. Lad os besøge den alderstegne ledere, for at se, hvordan han har det efter alle disse år. Vi forstår, at han er alvorlig urolig over noget. Vi finder ud af, hvad det er, som må komme at ske:

"I hans [kong Darius'] første regeringsår kom jeg, Daniel, til at lægge mærke til det antal år i skrifterne som ifølge HERRENS ord til profeten Jeremias skulle fuldbyrdes angående Jerusalems ødelæggelse, nemlig halvfjerds år." Daniels bog 9,2.

I følge profetien, skulle det jødiske folk tilbringe præcis halvfjerds år i landsforvisning. Se Jeremias 25,11. 12. Siden den tiden havde gået, havde Gud lovet, at "før{e} dem tilbage op til denne plads." Jeremias 27,22.

Men Daniel mente, at noget var galt. Selvom der blot var to år tilbage af de halvfjerds, syntes ingenting at være i gærde, ingen ting var i gang, som skulle bane vejen for de landflygtige, og vende tilbage til Jerusalem. Hvorfor ikke?

Meget urolig påtalte Daniel sine bekymringer over for Gud: "Jeg vende da mit ansigt til Herren Gud med ivrig bøn og påkaldelse og fastede i sæk og aske." Daniels bog 9,3.

Hvorfor skulle Daniel være så oprørt? Gud havde jo sagt halvfjerds år – et klart løfte, ikke sandt? *Eller måske ikke alligevel!*

Der var en anden faktor, som Daniel var bevidst om – noget hinsides Guds vilje, at holde Sine løfter. Du forstår, de landflygtige måtte opfylde *sin* del af overenskomsten, som Gud havde indgået med dem. Dette fremgår af Daniels bøn:

"Jeg bad til HERREN, min Gud, og bekendte: 'O Herre, du store Gud som indgiver frygten, du som bevarer forbund og nåd mod dem som elsker dig og holder dine bud.'" vers 4.

Altså holder Gud Sit forbund med dem, som opfylder betingelserne. Daniel frygtede, at på grund af deres utroskab, skulle de jødiske landflygtige måske ikke vende tilbage til Jerusalem, selvom de var meget tæt på de halvfjerds år omtalt i Jeremias forudsigelse.

Vi bør gøre klart for os, at hvilket som helst aftale eller forbund udgør et partnerskab, en overenskomst mellem to partnere, der begge har betingelser at opfylde. Ægteskabsforbundet er et godt eksempel. Hvis Du selv er gift, husk da på den gang, da I vandrede opad altergangen og stillede jer overfor vieselforretteren, for at udveksle løfter. Ni indgik begge et gensidigt forbund. I begge gik med på, at finde Jer i jeres betingelser – og at rette Jer efter disse vilkår – ellers skulle overenskomsten brydes.

Ligeså forholdt det sig med forbundet mellem Herren og den jødiske nation. Det omfattede mere, end at en pålidelig Gud skulle holde Sine løfter. Hans folk måtte også rette sig efter overenskomstens betingelser. *Alle Guds forbundsløfter fremgår af betingelserne, at menneskene samarbejder.* Se Jeremias 18,7-10.

Lad os få mere rede på dette forbund. Det er samme evige forbund som hvilede på den nåde, som Gud indgik med Abraham i første Mosebog 17. En aften opfordrede han Abraham, at stige ud fra sit telt og bad ham, at se op i ørkenhimmelen. Ser Du stjernerne?, spurgte Gud. "Så skal din afkom blive." Abraham "troede på HERREN, og han regnet ham det til retfærdighed." første Mosebog 15,5. 6.

Bemærk, at forbundet med Abraham hvilede på tro, ikke på gode gerninger. Mange tror, at Gud frelste mennesker på Gamle Testamentets tid takket være deres gerninger, og siden byttede Han tilvejebringelsen i det Nye Testamentet, ved at indføre frelse af tro. Det var vel ikke rigtigt?

Og det stemmer heller ikke. Nådens evangelium flyder som en opfriskende bjergelv gennem hele Gamle Testamente. Selvom om israelitterne ved Sinajbjerget ønskede sig et forbund funderet på gerninger, ophørte ikke den overenskomst hvilende på nåde, som blev indgået med Abraham 430 år tidligere. Se Galaterne 3,17.

Forestil Dig Abraham og hans søn Isak på Moria bjerg, offerbjerget. Den gamle fader bæver ved tanken på, at dræbe sin søn. Så husker han evangeliet: ”Gud vil udse sig lammet til brændofret, min søn.” første Mosebog 22,8.

Gud Selv fremskaffer ofret for synd. Så lyder vor forsikring i dag. Dette udgjorde også Daniels håb, pagtsløftet.

Men var forbundet ikke sat ud af kraft på grund af at Guds folks bevidste uhøflighed? Skulle de landflygtige aldrig komme hjem? Daniel var bange for, at det var tilfældet.

Så, helt pludselig, medens Daniel var ved at bede, viste engelen Gabriel sig fra Himmelen med gode nyheder: ”Daniel, jeg er udsendt for at give dig indsigt og forstand.” Daniels bog 9,22.

Gabriel gik i gang med at forklare: ”halvfjerds uger er bestemt over dit folk og over din hellige stad for at gøre ende på overtrædelsen, besegle synder, forsone skyld, fremme en evig retfærdighed, fuldbyrde syn og profetien og salve den Allerhelligste.” vers 24.

I sandhed gode nyheder – Gud havde endnu ikke forkastet det jødiske folk for deres syndighed. Det skulle vende tilbage til Jerusalem som opfyldelse af Jeremias forudsigelse. Og Gud havde bestemt en yderligere en tidsprøve for dem, som folk – en periode på halvfjerds uger. Dermed skulle vejen banes for Messias, som skulle komme at ”forsone skyld” og ”fremføre en evig retfærdighed”.

Følg med mig i fantasien til Golgata på Fredags mørke eftermiddag. Vi ser Jesus på korset, der opfylder Han Sit løfte i Daniels bog 9 om, at forsone skyld. Med Sit sidste åndedrag råber Han ”Det er fuldbyrdet.” Johannes evangelium 19,30. Hans umulige mission ligger klar!

Jesus triumferede over synden og fremførte en evig retfærdighed. Takket være Golgata, kan vi alle godkendes af Gud, ved at tro på Hans frelsende forbund. Dette her er Himmels sonemiddel for syndens rævesaks, som Daniel bad om.

Enhver kristen kan i Daniels bog 9 genkende en herlig forudsigelse om frelse i Kristus. Men det er ikke alt – der forekommer også en tidsprofeti, som viser præcis, hvornår Jesus skulle træde frem som Messias:

”Derfor må i vide og forstå: Fra den tid da ordet udgik at Jerusalem skulle genoprejses og bygges op til dens den Salvede Fyrste kommer, skal der gå syv uger og toogtres uger.” Daniels bog 9,25.

Lad os afkode denne fængslende profeti – en tidsperiode der omfatter syv uger plus toogtres uger, hvilket giver tres uger. Jerusalem var blevet ødelagt ved den babyloniske invasion. Profetien om de tres uger skulle afgives ved en særlig befaling om, at genopbygge Jerusalem, og de tres uger skulle strække sig fra det tidspunkt til Jesu, Messias’, fremtræden.

Ganske vist er dette fascinerende! Nu gør vi et hurtigt regnestykke. Niogtres uger er det samme som halvandet år – 483 dage, for at være præcis. Det kan formodes, at det mere handlede om 483 år fra tid hvor Jerusalem blev genopført til Jesu tid. Det stemmer! Faktum er, at tiden omfatter *præcis 483 år*.

Du forstår, ordet oversat med ”uger” betyder bogstavelige ”syvere”. Og det kan dreje sig om en enhed på syv *dage* eller en enhed på syv *år*. Da vi søger en historisk opfyldelse af Daniels bog 9, ser vi tydeligt, at her har vi en tidsprofeti med niogtres enheder på syv år var, hvilket indebærer 483 år, ikke 483 dage.

Er Du med? Profetien forudsagde, at 483 år skulle gå mellem Jerusalems genoprettelse til at Messias’ dukkede op.

Nå, skete dette virkelig? Vi ser efter!

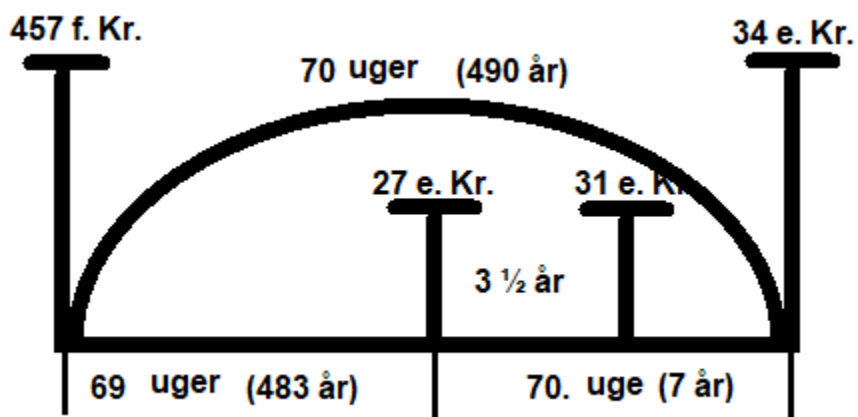
Først må vi have rede på, hvornår påbuddet faktisk udgik om, at de jødiske landflygtninge skulle genoprette staden Jerusalem. Heldigvis behøver vi ikke gætte os frem til årstallet. Af Ezras bog fremgår det, at påbuddet udgik under den persiske konge Artaxerses syvende regeringsår, hvilket faldt 457 f.Kr. Se Ezra 7,8, 11-13.

Årstallet er bekræftet af nutidige opdagelser indenfor arkæologien, et faktum erkendt af mange Bibelforskere. Den alment højt kendte *Encyclopedia of Bible Difficulties*, for eksempel, går i god for 457 f.Kr. som årtal for opfyldelsen af Daniels bog 9. Denne bog, nylig udgivet af Zondervan, gennemgår profetiens enkeltheder. Læg dog mærke til følgende:

”Hvis altså påbuddet år 457, som udfærdiges med tanke på Ezra, tages som... begyndelsen på de... 483 år, lander vi på det præcise år for fremtrædelsen af Jesus fra Nazaret som Messias (eller Kristus): 483 minus 457 er lig med 26 e.Kr. Men eftersom vi vinder et år, når vi går fra 1 f.Kr. til 1 e.Kr. (der findes intet år 0), lander vi på år 27 e.Kr. ... en bemærkelsesværdig nøjagtighed i opfyldelsen af denne urtids-profeti.”²

Dette udgør et matematisk bevis for, at Jesus er Messias! 27 e.Kr., præcis det forudsagte år i Daniels bog 9, salvedes Jesus som Messias ved Sin dåb. Derefter tilkendegav Han, at ”Tiden er fuldbyrdet”. Markus evangelium 1,15.

Hvilken tid mente Han? Hvilken anden, end den profetiske tid i Daniels bog 9 – de niogtres åruger, som skulle udmunde i ”den Salvede Fyrste”. Det her indebar en profetisk opfyldelse med forbløffende precision! Dette fremgår af grafen herunder.

Og det er ikke det hele. Du husker måske, at da Jesus begyndte med sine underværker, ville de religiøse lederne dræbe Ham. Men gentagende gange undflyede Kristus. En sådan episode beskrives i Johannes evangelium 7,30:

”Da ville de gribe ham, men ingen lagde hånd på ham, *eftersom hans stund endnu ikke var kommet.*”

Af dette menes at fremgå, at Kristus nok skulle dø på en vist tidspunkt. Var den også forudsagt i Bibelens profetier? Profetien præciserer år 27 e.Kr., da Han salves som Messias. Tales der her også om Hans tre og et halvt år lange tjeneste?

Bemærk til information: Aftenen før Sin død, bad Jesus således: ”Fader, *timen er kommet.*” Johannes evangelium 17,1. Tiden til Golgata blev åbenbart regnet med som på en kalender! Og helt rigtigt, Jesus dog for våre synder i præcis det øjeblik, som havde forudsagt i Daniels bog 9 – midt under en *tillægsuge* af år foruden de niogtres oprindelige uger foregående Hans dåb. Bemærk:

"Midt i ugen skal han afskaffe slagtoffer og madoffer." Daniels bog 9,27.

Midten af den halvfjerdsindstyvende uge bliver naturligvis tre og et halvt år efter indledningen af Jesu tjenestearbejde. Og netop der ophævede Han tidsalderen med slagtoffer og madoffer gennem Sin død. forhænget i templet blev revet itu, viste at det ikke længere behøvedes nogen jødisk tempeltjeneste.

Således indtraf Golgata i præcis rette øjeblik år 31 e.Kr., tre og et halvt år efter Kristi dåb. Det her er et udiskutabelt belæg for, at Jesus er præcis den Han påstod at være – Messias, Guds Lam! Er mærkeligt, at tusinde jøder i dag har besejlet sin tro på Jesus som den Salvede takket være den kalender-udregning i Daniels bog 9?

Det er interessant, at Jesus valgte cifrene "halvfjerds gange syv gange" som illustration for, hvor længe vi skal vise barmhjertighed mod dem, som gør os ondt. Han tænkte på Daniels tidsprofeti angående "syv ganger syv", altså antallet år med guddommelig nåde for nationen Israel? Det ved vi ikke. Dog er det noget at fundere på.

Så tilbage til Daniels bog 9. Den sidste år-uge i profetien – den syttende sluttede – sluttede ikke med Kristi korsfæstelse. Tre og et halvt år yderligere var tilbage efter "midt i ugen". Det er for os fra tiden for Golgata foråret 31 e.Kr. ned til 34 e.Kr. Da sluttede de "sytten ugers" prøvetid for det jødiske folk i Daniels bog 9,24.

Således holdt Gud Sit pagtsløfte og sendte Jesus som Messias. Hvordan reagerede jøderne efter Messias' død 31 e.Kr.? Hvordan tilbragte man de tilbageværende tre og et halvt år, som forbundet havde givet dem?

Spørgsmålet er afgørende. *En overenskomst måtte holdes af begge parter, for at den fortsat skal være gyldig.*

Lad os gå tilbage til 1978 og overenskomsten i Camp David, hvilken uden tvivl udgjorde højdepunktet for præsident Carters tid ved magten. Det lykkedes ham, at få Israels Menahem Begin og Egyptens Anwar Sadat at sidde ved samme bord i næsten to uger, for at drøfte fred i Mellemøsten. Efter mange timers urolige forhandlinger og dygtig diplomati af vor præsident, gik Begin og Sadat med på den historiske fredsaftale, som til sidst blev underskrevet i det Hvide Hus.

Før at fredsoverenskomsten kan opretholdes, kræves der opfølgende efterlevelse fra både Egypten og Israel. Det beror på, at et forbund altid er en affære mellem to partnere – hinanden kan siden bryde overenskomsten.

Ligeså er det med Guds forbund. Sådan er det helt sikkert med nådens ufortjente forbund – men vi har andel deri. Vi må godtage det og leve i følge dens vilkår gennem tro på Messias.

I Galaterbrevet taler apostelen Paulus klart herom: "Altså bliver *de som tror* velsignet sammen med Abraham som troede." Galaterbrevet 3,9. "Om I nu tilhører ham {Kristus} er I Abrahams efterkommere, arvinger ifølge løftet." Vers 29.

Uden troen på Messias, kan man ikke opfylde Guds forbund. Den sag må vi gøre os klart og aldrig glemme.

Lad os besøge Entebbe igen og betragte Operation Tordenkugle en gang til. Den første redningsmand der gik af flyvemaskinen og den sidste der krøb om bord igen brigadegeneral Dan Shomron. Denne niogtrediveårige helt af helte fik hele snedynger af takkebreve fra hele verdenen. Hundredvis gaver strømmede også ind – hvor han straks returnerede samtlige.

”Jeg forstår ikke alt dette ståhej”, sagde en forundret general. ”Jeg er bare en af mange krigere uden navn og ansigt.”

Men i sin beskedenhed forbigik han sin lange historie om hengiven tjeneste. Under Seksdageskrigen var hans faldskærmsjægerbataljon den første israelske enhed der nåede frem til Suezkanalen, og under stridighederne på Yom Kippur slog hans pansrede brigade tres egyptiske kampvogne ud. Et strålende resultat for en beskeden person, ikke?

Men virkelig ydmyghed er noget, som udmærker mange israelske krigshelte. Profilen i *Psychology Today*, som jeg nævnte tidligere i kapitlet, berettede at mange medaljevindere betvivlede, ”at de havde gjort sig mere værdig til sine medaljer, end andre kammerater i gruppen.” Tænke sig!

De israelske heltes beskedenhed mærkes også i den tidligere Daniels liv. I bønnen i kapitel 9 – en af Bibelens mest rørende – må det være overraskende, at han erkende *sin* syndighed sammen med sit folks: ”Vi har syndet”, sagde han, ”vi har været ugudelige.” Daniels bog 9,15.

Hvad var det Daniel talte om, då han erkendte sig vare en syndere? Vi har indgive optegnelser om synder fra Daniels side, også om jeg er sikker på, at han oplevede sine svage øjeblikke. Men ikke ens hans skinsyge fjender fandt noget inkonsekvent i hans opførsel. Se Daniels bog 6,4.

Til en begyndelse kan vi sålunde forbløffes over, at Daniel kom med en lignende bøn. Siden drager vi os til mindes profeten Esajas ord: ”Vi er alle urene, alle vore retfærdige gerninger er som en snavset klædning.” Esajas 64,6.

Selvom jeg er sikker på, at Daniel ikke havde noget vidst at angre, var han bevidst om, at han ikke havde opnået Guds underbare ideal. Og derfor bekende han, at han også var en synder i et samfund, som behøvede en Messias.

Læg mærke til, hvad Daniels håb om frelse var: ”det er ikke på grund af vor retfærdighed uden på grund af din store barmhjertighed som vi kommer over for dig med vore bønner. O Herre, hør, Herre, forlad os!” Daniels bog 9,18, 19.

Daniel satte sit håb om frelse til nåden. Og intet andet, end Himmelrigets rene nåde kommer nogen sinde at gøre os skikkede for paradiset. Når vi bereder os for jordens virkelige afgørelse i Harmagedon, måtte Gud da hjælpe os, at gennemleve tro på Herren Jesus Kristus.

---

1. Jack C. Horn: ”E Call to Glory”, *Psychology Today*, December 1985, s. 20.

2. Gleason L. Archer: *Encyclopedia of Bible Difficulties* (Grand Rapids, Mich: Zondervan Publishing House, 1982), side 290, 291.

Kapitel 3. Islams Mystik

Krigsraketter til Iran. Skjult støtte til Contra. Hjemlige bankkonto'er i Schweiz og bestikkelse til lyssky våbenhandlere.

Visse kommentatorer mener, at Iran-Contra-affæren var mere indviklet, end noget Hollywood-manus. Afsløringer om internationalt stemplende gjorde både Amerikas Medel-Svensson og mangeårige medlemmer af Kongressen forbløffede.

Ingenting teede sig mere bizart, end bare synet af en iransk regeringsembudsmand, som viftede med en indbunden Bibel foran kameraerne. Hvem skulle kunne glemme hans sejrige smil, da han tilkendegav, at Bibelen var en gave fra præsident Reagan.

I begyndelsen dementerede Det Hvide Hus rapporten, men senere bekræftede præsidentens talsmand den. I oktober 1986 havde præsident Reagan ganske vidst sent Bibelen som tegn på god vilje. Da han skrev sit navn i det på Ovale Kontoret, noterede han følgende vers fra apostelen Paulus:

"Og da Skriften forudså at Gud skulle forklare hedningene retfærdiggørelse af tro, forkyndte den i forvejen dette glade budskab for Abraham: *I dig skal alle folk blive velsignede.*" Galaterbrevet 3,8, kursivering i *Svenske Folk-Bibeln 98*.

Hvad mente vor præsident med, at notere dette vers? Han ville minde iranerne om, at vi alle, som Abrahams ætlinger, alle er Guds børn. Præsident Reagan ville noget så gerne nå de iranske leders hjerter af følelse for vore gidsler.

Måske vore ledere havde handlet på samme måde, hvis de havde forudset, at Iran-initiativet skulle gå i baglås. Nå, vi kan i hvert fald forstå deres ønsker, at opnå forståelse ibland de muslimske, kristne og jødiske folk.

Selv om det kan virke vanskeligt forstå, deler alle tre religioner samme fader i Abraham. Og hver gruppe var tilstede i Camp David under fredsforhandlingerne 1978. Egyptiske ledere Sadat var muslim, israelske premierministeren Begin var jøde, og vor præsident Carter repræsenterede kristenheden.

En gang imellem kom lederne i Camp David til at drøfte religion. I sin bog *The Blood of Abraham* huskede præsident Carter, at særlig Sadat virkede ivrig, at tale om det åndelige. Den arabiske ledere omtalte sine planer for, at bygge en helligdom på Sinaiberget, så at troende fra alle tre religioner kunne tilbede sammen. Sadat udtrykte sin glæde over, at muslimer, jøder og kristne var alle Abrahams blodsarvinger. Begin følte sig en smule forlegen ved den tanke, noterede Carter.

Altså hævder alle tre religioner at have samme fader i Abraham. Mange amerikanere tænker det samme om islam, muslimernes tro. På nyhederne hører vi at der tales om terroristers uhyggelige forbrydelse mod uskyldige gidsler for sin hellige krigs skyld, og da undrer vi, hvad for en slags religion islam måtte være, for at se mellem fingre med sådan misgerning.

Det kommer måske som en overraskelse for Dig, at religiøs tolerance mod kristne og jøder er et grundlæggende træk hos islam. Muhammad, muslimernes banebryder, forsvarede kristnes og jøders ret til, at følge sin tro i stilhed. At formidle evangeliet i muslimske lande har dog altid været en udfordring.

Muhammad blev født i slutning af 500-talet i staden Mekka, et vigtigt handelscentrum i vest Arabien. Som tyveårig fik han ansættelse hos en rig enke, og ganske kort efter blev de gift. Som firs år gammel fik Muhammad en syn, hvor han mente at blive kaldt af Gud, for at frembringe et særligt budskab til verdenen. Hans religiøse bevægelse vandt terræn med arabernes sværd gennem Mellemøstern til Europa.

Tusindvis kristne blev muslimer næsten over en nat. Islam spredte sig mod nord til Alperne, hvor det bed sig fast i Schweiz stoppede i 1100-talet. Hvis de arabiske styrker ikke var besejret af Karl Martell i Slaget ved Tours år 732, var hele Europa måske blevet muslimsk. Ikke så mærkeligt, at kirken i Middelalderen frygtede islam næsten lige meget, som at vi i 1900-tallet frygter atomkrig!

I dag {1987} findes der næsten 800 millioner muslimer i henved 70 lande, deriblandt samtlige nationer, som grænser til Israel. Mange muslimer går aldrig hjemmefra, uden at tage sine skrifter, Koranen, med sig. Muslimer beder til Allah som den eneste Gud og ærer Muhammad som Hans profet. De udfører fælles bøn fem gange om dag. De faster også mellem solopgang og solnedgang i en hel måned hver år, og de undgår hasard, alkohol og svinekød.

Muslimerne tager åbenbart sin tro helt alvorligt. Selve ordet *islam* betyder faktisk "fuldstændig underkastelse for Allah". Muslimer ærer Abraham, som de kalder for *Ibrahim*, som sin grundlægger, som gik frem med godt eksempel når det gælder lydighed og usvigelig hengivenhed.

Hvordan ser muslimer så på Jesus Kristus? De anerkender Ham som profet og lærer, men ikke som Guds Søn og Frelser fra synd. I lighed med mange andre gudfrygtige, men vildfarne, personer rundt på jorden, tror de sig kunne frelse sig selve med sine gode gerninger.

Eftersom muslimer forkaster Jesus som Messias, har de da ret til, at betragte sig selve som Himmels udvalgte folk? Selvom de har Abrahams blod, kan de da påberåbe ham som sin åndelige fader?

Og hvordan er det med jøderne, som også forkaster Jesus som Messias? De ærer ham ikke som profet, så som muslimerne gør. Måske ser nutidens israeler se sig som Guds ejendomsfolk på grund af slægtskab med Abraham – samtidigt som de rynker på næsen af Kristi blod?

Er dette ikke tankevækkende spørgsmål? Muslimer, jøder og kristne ærer samme åndelige fader. Kan vi allesammen påberåbe os Abraham lige meget?

For at kunne besvare dette spørgsmål, må vi gå 4 000 år bagud i tiden og undersøge rødderne til vor tro. Da lærer vi, at Abrahams oprindelige navn var Abram, og hustruens Saraj. De boede i Ur i Kaldæa, i nærheden af Eufrats udmunding i Den Persiske bugt i nutidens Irak. Gud kaldte dem ud fra deres hjemland, lovende at Han skulle velsigne dem både som forælder til et stort folk.

I tro adlød Abram og Saraj Herrens kald, ved at flytte fra sted til sted, inden de endelig slog sig ned i Kanaan. Dette område, ligger mellem Jordanfloden og Middelhavet, udgjorde det land, som Gud havde forjættet til patriarken og hans efterkommere. Dog havde den 75-årige Abram stadig ikke fået børn, og Sara var selv pensionist på femogtres. Det ældre par syntes ikke have nogen udsigter til, at nogensinde blive forældre.

Efter yderligere flere års venten besluttede de sig for, at tage sagen i egne hænder og glemme Guds vilje. Saraj var den, som kom på ideén: Hvorfor ikke tage hendes slavinde Hagar og avle børn med hende? Abram gik med på det. Hagar fødte ham derefter Ismael, som muslimerne ærer som sin forløber. Men Gud tøvede med at anerkende Hagars søn som arvtager til løftet, som var afgivet til Abram gennem Saraj.

Tretten år til gik efter Ismaels fødsel. Til sidst kom tiden for forjættelsens opfyldelse. Det var, her Herren opfordrede Abram, at stige ud fra teltet og se op på stjernerne i ørkenhimlen. "Så skal dit afkom blive", lovede Gud. {Første Mosebog 15,5.}

Siden sagde Herren til Abraham noget end mere uventet: "Derfor skal du ikke mere hedde Abram, men dit navn skal være Abraham, thi *jeg har gjort dig til fader* for mange folk." Første Mosebog 17,5. Sarajs navn ændrede Gud til Sara, med betydningen "fyrstinde" og stammoder til mange folk. Se versene 15, 16.

Da, der kræves en hel del tro fra Abraham og Sara, for at tage deres nye navne til sig. Hvordan skulle en man som hundredårig og hans barnløse hustru på nioghalvfems kunne se sig selve som forældre til mange nationer? Menneskelig set, var tanken tåbelig – ja, så latterlig, at Abraham "faldt... ned på sit ansigt, men han lo" (vers 17) i selveste Guds nærvær. Tænk sig!

Så efterhånden som Abraham og Sara fik fat i Guds løfte, og så regnedes deres tro som retfærdighed. Læg mærke til, at Gud allerede havde forklaret dem være forældre – noget de ikke var. De havde ingen som helst ret til, at betragte sig som far og mor. Men gennem troen antog de i al fald deres nye navne, selvom Guds navne til dem ikke stod for, hvad de faktisk var.

Gennem Abrahams og Saras erfaring kan vi forstå, hvilken slags tro forjættelsen kræver. Frelsende tro omfatter antagelsen af Guds tilkendegivelse af noget, som vi ikke er. Du ser, når vi angrer vore synder og tror, regner Herren os som fuldkomne gennem Kristi blod, selvom vi er uværdige og uhellige.

Læg nu mærke til den tro, som bar frugt for Abraham og Sara. Ganske kort tid efter fødtes Isak, forjættelsens mirakuløse barn. Og ligesom troen medførte underværker for Abraham og Sara, indebær tro på Kristus underværk i form af forvandlede liv i dag.

Alkoholister bliver ædruelige takket være Guds nåde. Ægteskabsbrydere bliver pålidelige ægtefæller. Stolte lovtrælle bliver ydmyge og lykkelige troende.

Nu har vi altså baggrunden til tre religioner – jødendommen, islam og kristendommen. Gud indrettede Sin pagt med Abraham gennem Sara. Deres søn Isak var troens barn, gennem hvilket forjættelsen opfyldes. Ismael, barnet i følge kødet, fødtes udenfor troens forjættelse.

I strengeste forstand, *var Ismael ikke søn til Abraham*. Du forstår, han fødtes ikke af Abraham, men af *Abram* – tretten år, inden patriarkens navn forandres til Abraham, grundlagt på tro.

Således diskvalificeredes islam, som kom fra Ismael, fra Abrahams pagt fra første begyndelse. Og muslimer savner endnu i dag, trods sine hårde moralske retningslinjer, troens nødvendige principper, for at opfylde forjættelsens krav. Selvom islam lærer underkastelse og hengivenhed, forkaster det evangeliet. Muslimernes endte håb om, at blive sande børn til Abraham, er at dele hans tro, tro på forjættelsens Messias.

Hur forholder det sig med jøderna? Kan de retsmæssigt henvise til Abraham som sin åndelige fader?

Spørgsmålene rejste sig allerede på Kristi tid. Farisæerne nærede intet behov af Jesus, de følte sig allerede sikre på, at de ejede Guds gunst i egenskab af at være børn til Abraham. Men Jesus svarede: "Om I vore Abrahams børn, skulle I gøre Abrahams gerninger." Johannes evangelium 8,39.

At dele blod med Abraham, er åbenbart ikke nok – selv jøder må adlyde gennem forjættelsens tro, ligesom Abraham gjorde. Men hvordan mødte Guds ejendomsfolk sin Messias? Desværre tog, "hans egne ikke imod ham." {Johannes evangelium 1,11.} Som nation korsfæstede Israel sin Messias.

Endnu tøvede Guds nåde sig lidt. Den opstandne Kristus sendte først sine apostle til de fortabte får i Israels hus. Det beroede på, at den jødiske nationen fortsat fik tilbudt tre og et halvt års national prøvetid. (Du husker vel tidsprofetien i Daniels bog 9?) Dog skulle de 490 år give mulighed for at tage imod forjættelsen, udløb år 34 e.Kr.

Hvordan brugte Israel sine sidste nådesår? Tusindvis enestående israelitter tog imod Jesus, men nationen som sådan beseglede sin forkastelse af forjættelsen. Efter at have stenet Guds budbærere Stefanus, satte de en alvorlig forfølgelse i gang, mod alle, som troede på Jesus.

Ved dette tilkendegav apostelen: "Guds ord må først prædikes for jer. Men da I viser det fra jer og anser ikke jer selve værdige til det evige liv, se, da vender vi os til hedningerne." Apostlenes gerninger 13,46.

Jesus havde advaret de jødiske ledere for, at dette skulle ske: "Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk som bærer dens frugt." Mattæus evangeliet 21,43. Forjættelsens løfte tog tog hermed i enighed nationen Israel bort, og overføres til den kristne menighed.

Naturligvis er individuelle jøder fortsat velkomne, at tage Jesus til sig som sin Messias. Det har tusindvis allerede gjort, og i følge Bibelens profetier, kommer mængder af jøder at gøre det. Men antallet tilhører ikke forjættelsen med Abraham et vist folk, uden enkelte jøder og hedninger: "Hvis I nu tilhører ham {Jesus} er I Abrahams efterkommere, arvinger i følge løftet." Galaterbrevet 3,29. Se også Efeserbrevet 2,13-19 og første Peters brev 2,9. 10.

Alle de, som forkaster troen på forjættelsens Messias, gør sig selv umulige som børn til Abraham. De er i selve kernen til kødets børn, børn til *Abram* sammen med Ismael. Vi mås dele Abrahams *tro* – ikke hans *blod* – for at indgå i forjættelsens folk i dag.

Hvordan er Israels åndelige tilstand i vor tid? Tidligere beskrev præsident Jimmy Carter sin rejse i 1973 til Israel i sin fængslende bog *The Blood of Abraham*. Han fortæller om sine besøg på flere kibbutzer, eller jødiske bosættelser, i nærheden af Galilæa Søen. En Sabbat gik han ind i egnens synagoge i et samfund med flere hundrede indbyggere og forfærdes over at se to andre stakkels tilbedere der.

Senere, da makkerparret Carter besøgte premierminister Golde Meir, kom samtalen så efterhånden også ind på emnet religion. Carter bemærkede på det udbredte bryd på åndelig interesse ibland israelerne. Premierministeren holdt med hans iagttagelse, men sagde han ikke var urolig på grund af de ortodokse jøders tilstedeværelse. Han tilføjede med et smil: "Hvis lægger mærke til det i debatten i Knesset [Israels parlament], ser man dem i gang og indser, at de ikke har forladt noget af sin tro."

Ja, nutidens ortodokse jøder i Israel har slet ikke aflagt sin iver. Men skal det kaldes for tro? Tro på forjættelsens Messias?

Skulle man leje en bil og køre igennem de ultraortodokse dele af Jerusalem på Sabbaten, kan man risikere helbredet. Beboerne dér har for vane, at kaste sten på biler, hvis førere de anser for overtræde Guds hellige dag. Og vi husker jo, at for 2 000 år siden korsfæste ivrige Sabbatsholdere Jesus Kristus i samme stad.

Du ved, hvad som skete. Jesus tilkendegav, at Han var Sabbatens Herre. Se Mattæus evangelium 12,8. Men religiøse traditioner havde bagbundet Sabbaten med så mange trættende krav, at Kristus kom ud i stadige kontroverser på dette spørgsmål, som Han iagttog Sabbaten på. Se Markus evangeliet 3,1-6.

Diskussionen om Sabbaten kulminerede på korset. Havde de jødiske lederne forstået meningen med Sabbatshvilen, skulle de ikke have korsfæstet Sabbatens Herre. Du forstår, den syvende dagen henviser til tilbedelsen af Jesus som menneskeslægtens Skaber og Frelser.

Ved verdens begyndelse afsluttede Gud skabelsen på seks dage og hvilede på den syvende. Siden indbød Han Sine børn, at højtideligholde Hans værk – selvom de ikke havde gjort noget, for at fortjene retten til hvile. De godtog Guds bedrift på deres vegne, ved at hvile med Ham, som om de selv havde udført arbejdet.

Sabbatshvilen, der fejrende Guds fuldbyrdede værk, er et billede på, hvad kristenheden står for. Andre verdensreligioner, deri blandt islam og vor tids jødedom, kredser omkring menneskelige gerninger – hvad vi kan gøre, for at opnå vor egen frelse. Men kristne fejrer Guds værk på vore vegne. Det er derfor at

Sabbaten vil få os til at se bort fra vore egne bedrifter, ligesom Abraham i tro så bort fra sig selv, for at derigennem at blive delagtig i forjættelsen. Således lader Sabbaten os hvile i Kristus hver uge, gennem forjættelsens tro.

Vi kan drage en lærdom fra den jødiske nationen på Kristi tid: Religiøs iver gør os ej passende for frelse. Moral uden forjættelsens tro er lige med lovtrældom, legalisme. Vi må desværre drage slutningen, at ikke så lidt har ændret i Israel siden den dag, da Jesus græd over det ubodfærdige Jerusalem og udtalte denne forfærdelige dom: "Se, jeres hus kommer at stå øde." Matteus evangeliet 23,38.

I dag peger mange kristne med hele hånden på nationen Israel som et guddommeligt mirakel. De troede de så Gud gennemføre Sin pagt der. Men tænk nu på islam, verdens hurtigt voksende religiøse kraft. Skulle vi våge hæve, at islams "mirakuløse" opgang er et bevis for "Guds velsignelse" over muslimer?

Måske skal vi betragte Israels tilstand på ny?! Det er jo ikke et land, som flyder med mælk og honning – fred og velstand er fremmande der. Israel har må bekæmpe indflationsrater på flere hundrede procent. Og siden sin fødsel i 1948, har nationen næsten hele tiden befundet sig i krigstilstand. Uden store og stadigt tilskud af amerikanske dollars, ville Israel knapt overleve.

Noget er helt klart gal på de – Gud kæmper ikke for israelerne på den måde Han gjorde på Gamle Testamentets tid.

Alvorligere, end noget andet i Israel, er indstillingen til religion. Nyomvende til Kristus behandles som forrædere eller bliver rent af forfulgte! Myndighederne modvirker evangelisering.

Endnu tager ikke-amerikanske kristne særlig stor notits. Har Israel-venlig politik gjort os blinde?

Således skriver redaktøren for *Evangelical Missions Quarterly*: "Der er en overhængende fare, for at man bliver så betaget af landet [Israel], og så optaget af Israels sag, at man ser bort fra den uhørte åndelige blindhed, som er ved at oversvømme Israel i dag."²

Når flertallet af amerikanske kirkeledere rejser dertil, viser de en tillempet interesse for Israels åndelige tilstand, og de ignorerer eller til og med undviger den lille skare kæmpende troende her. Hvorfor? Noget må være forkert med den gængse indsigt i Bibelens profetier.

På en eller anden måde må vi forstå, at Israels håb i dag ikke omfatter militære bedrifter, eller i genopførelsen af deres ødelagte tempel som forberedelse for en afgørelse ved Harmagedon. Deres eneste håb består i syndsanger og tro på deres Messias. Og samme frelse i Jesus Kristus er tilgængelig for muslimer, buddhister, kommunister og alle andre – os alle!

Sig mig, min ven, har Du truffet Dit personlige afgørelse, at tage imod Jesus som Din Frelser og at følge Ham som Din Herre? Kristi fred i Dit hjerte vil forandre Dit liv. Samme pagtskraft, som gennem troen forvandlede Abraham og Sara, vil forårsage underværker, når den giver Dig sejer over synd.

Der fortælles om en ny kristen, hvis tro på Bibelen italesættes af hans tidligere tætte kammerater. "Vi tror ikke, at Jesus virkelig forvandlede vand til vin", hånede de. "Hvordan kan Du vide, at et sådant mirakel virkelig skete?"

For et øjeblik undrede den nyomvendte, hvad han skulle sige. Siden svarede han stille og rolig: "Jeg erkender at jeg ikke kan bevise, at Jesus forvandlede vand til vin for 2 000 år siden. Men det her kan jeg sige: I vort hjem forvandlede Han mine ølglas til møbler hos min familie!"

Pris ske Gud, Han kan skabe mirakler i Dit hjerte og i Dit hjem også.

-
1. Jimmy Carter: *The Blood of Abraham* (New York: Houghton Mifflin, 1985), side 8, 9.
  2. Anført af Byron Spradlin i "We Can Love Israel Too Much", *Christianity Today*, den 10. Juli, 1987, s. 14.

Kapitel 4. Massemord i kirken

En gruppe børn, anført af den tolvårige Nicholas, rejste fra Europa til Middelhavet. De skulle ikke på sommerlejer. Disse unge personer var lejet som kristne soldater, for at tage i hellig krig mod muslimerne.

Dette her skete for længe siden, år 1212. Børnenes hær havde faktisk for hensigt, at krydse havet på tørt land og røve Kristi grav tilbage i Jerusalem.

De nåede aldrig Palæstina. Tusindvis døde af sygdom langs vejen, eller solgtes som trælle.

Hvem lå bag børnenes tragiske korstog?

For at finde baggrunden, mås vi søge hen til slutning af 600-tallet, kort efter Muhammads bortgang. Muslimske hære gav sig ud, for at vinde nyt territorium i et omfang der senest blev oplevet i Alexander den Stores dage. Med resten af det Hellige Land, fald Jerusalem til muslimerne. Kristne der valgfarter til Palæstina kom i risiko og så efterhånden blev det umuligt.

Fire århundreders muslimsk okkupation fulgte. Siden besluttede så pave Urbanus II år 1095 sig for at handle, for at med vold vinde Hellige Land tilbage. Han forklarede muslimerne krig, ved at sætte gang i et korstog, den første af en række kristne militære ekspeditioner.

Under det første korståget, generobrede hære fra kirken Jerusalem den 15. Juli, 1099. Slaget var grimt. De kristne angribere støtte sværdet i alle muslimer, så vel som jøder, som de støtte på i staden.² lagttagere fortalte, at soldaterne vadede i blod, og nedslagtingen var så uhyggelig, som man kan tænke sig. Alt dette blev gjort i Jesu navn.

I nogle årtier opretholdt korstogsfarerne herredømmet over Jerusalem, inden muslimske styrker genindtog staden. Altså betalte kirken for nye ekspeditioner, deribland for det større børne-korstog.

Til sidst vendte Rom, grebet på det hellige krigens ånd, sværdet mod kristne "kættere" i Europa. Under disse mørke århundreder, blev vreden overskyldt af forfærdelige korståg over albigeneserne i Sydfrankrig og andre kristne fritænkere. Mange tusinde død for sin tro, gennem hængning, drunknedød, eller levende brænding. Historiens blade ved, at fortælle herom.

Den mørkeste tid for kirken indtraf natten den 23. August, 1572. Lyden fra en klokke midt i natten var signalet for indledningen på Bartolomei-massakeren i Frankrig. Soldater slæbte protestanter, der ikke havde onde hensigter, ud fra deres senge og myrdede dem.

I disse dage fortsatte blodbadet i Paris og de omgivne provinser. Adel og bonde, gammel og ung, mor og børn spildte sit blod sammen. Kun Himmelen kender til, hvor mange omkom i dette middelalderens holocaust – så mange som 70 000, i følge en del kilder.³

Da nyheden om blodbadet nåede Rom, udbrød en intensiv fejring i staden. Kirkeklokker ringede. Kanonen i St. Angelo dundrede i salut. Pave Gregorius XIII lod en medalje præge til minde af massebordet.

Katolikker beklager disse tragiske begivenheder i dag. Vi må alle undgå, at fordømme middelalderlige kirkeledere for disse ugerninger. Hvor meget bedre, at bede med Kristus: "Fader, forlad dem, thi de ved ikke hvad de gør." {Lukas evangeliet 23,34.}

Ja, den tids kirke troede, at samfundets renhed bibeholdtes gennem forfølgelse af kættere. Thomas Aquinas, fremtrædende teolog i Meddelalderen, mente, at drabet af kættere reddede tusindvis fra, at havne sammen med dem i evig lidelse. Sådan var tankegangen den gang.⁴

Således skete der forfølgelse i Kristi kors' navn. Interessant nok kommer det engelske ordet korstog, *crusade*, fra det latinske ord for *kors*. Korsfarerne havde et rødt stofkors syet på deres våbenkitler, for at vise, at de var kristne krigere. Den middelalgtige kirke mente, at bar de Kristi kors kunne man dræbe fritænkende troende.

Men er Jesu kors det samme som et sværd? Vor Herre anviste aldrig nogen hær. I Getsemane have sagde Han til Peter, at lægge sværdet bort. Siden advarede Jesus, at dem som griber til sværd, vil dræbes med sværd.

Middelalder kirken havde tydeligvis aflagt sand kristendom af syne. Evangeliets ægte tro begravnes under traditioner, lovtrældom og forfølgelsens tendens. Når der blev brugt vold og frygt, overtrådte kirken Guds nåds pagt.

Allerede i det første kristne århundrede fik menigheden en advarende formaning: "for sin utros skyld drev de [jøderne] bort, men du står tilbage med troen. Vær ikke hovmodig med lev i frygten." Romerbrevet 11,20. 21. Næste vers gentager dette alvorlige råd og afsluttes med: "ellers bliver du også hugget bort."

Budskabet var tydeligt – kirken må følge forbundets bogstav, ellers måtte den hugges bort ligesom den jødiske nation. Dog gentog historien sig. Det, som var sket med Israel, indtraf igen indenfor den kristne kirke. Endnu engang overtrådte Guds folk Hans forbund.

Af forbarmelse, sendte Herren budbærere, for at forbedre kirken, ligesom Han havde udsendt profeter, for at frelse det jødiske folk. Forrest blandt mange, som Gud sendte, var Martin Luther.

Luther kæmpede med en plaget samvittighed i sine tidlige år som en lydig og helstøbt munk. Han tilstræbte renhed, ved at afsværge sig livets bekvemligheder og nødvendigheder.

Men intet af det han gjorde, gav ham fred. Han følte sig aldrig overbevist om, at han havde gjort Gud tilfreds. Til sidst fik han at vide, at den frelse han kæmpede så hårdt for, blev tilbudt af Kristus som gave. Den befriende sandhed findes i det nytestamentlige Romerbrev. Kapitel 3 forklarer, hvordan Gud lod vor velfortjente straf på Sig Selv, så at vi kan blive forladt frit i Herren Jesus Kristus.

Det var vældig vanskeligt for Luther, at tro på disse gode nyheder. Trods sin skyld, kunne han blive godskrevet hellighed – for at Jesus, som virkelig var hellig, led hans straf.

Rom havde naturligvis altid manet syndere, at gå til Gud (gennem kirken) for frelse. Men Luther indførte en livsvigtig, ny dimension: Han opdagede, at trods sin syndighed, kan troende regnes som retfærdige. Du ser, Gud betragter syndere som hellige, så snart at de stoler på Jesus – allerede inden deres levned beviser de gode gerninger (hvilke selvsagt kommer med tiden).

Luther opdagede denne forunderlige sandhed i Romerbrevet 4,5. Læg mærke til, hvad det står i verset: "Men den som ikke at bygger på gerninger tror på ham som forklarer den ugudelige retfærdig, ham regnes hans tro til retfærdighed."

Altså bliver den ugudelige, som overgive sig til Jesus, regnet som retfærdig. Vi bliver forladte, ikke for at vi er hellige, eller takket være gerninger, indså Luther nu, undtagen at vi stoler på Jesus.

Fryd og fred fyldte reformatorens hjerte. Men evangeliet, som stillede hans egen sjæl, lagde grund til konflikt med Rom. Luther, blev overbevist om at kirken overlod det til folks personlige forhold til Gud, udråbte Jesus som eneste Midler mellem Himlen og jorden. Han forkyndte, at "den virkelig kristne pilgrimsfærd ikke går til Rom... men til profeterne, salmerne og evangelierne."

Reformatorens voksende forståelse af Bibelens sandhed vakte tvivl om skærsilden i døden. "Hvis paven virkelig har magt, at fritstille en person fra skærsilden", undrede han, "hvorfor, i kærlighedens navn, afskaffer han så ikke skærsilden, ved at slippe alle ud derfra?"

Luther fandt, naturlig nok, at han fjernede sig fra Rom. Skilsmissen blev endelig, da han fordømte kirken som Anti-Krist. Pave Leo X regerede, ved at udelukke Luther den 3. januar, 1521. Hans skrifter blev forbudt og brændt. Det var bare et spørgsmål om tid, inden reformatoren selv skulle blive brændt på bålet.

I 1900-årene har ting og sager ulmet sig indenfor kristendommen. Protestanter og katolikker bekæmper ikke hinanden lige meget som tidligere. Naturligvis tager vi Gud for ånden til god vilje, som råder ibland os i øjeblikket.

Dog er vi stillet overfor et vanskeligt spørgsmål: Har vi virkelig afklaret spørgsmålene, som blev vækket af Reformationen? Nutidens kristne har let ved, at vifte Martin Luthers djærve udtalelser bort som overdreven retorik fra en svunden tid. Men måske burde vi på ny betragte den indgående forskning, som Luther kom at forkynde så ilde sete og livsfarlige sandheder.

Faktum er, at et de fleste lærde mænd i middelalderen meddelte, at på grund af sit misbrug af den kristne tro, havde kirken forvandlet sig selv til Anti-Krist. Alle store reformatorer delte Luthers konklusioner, heriblandt John Knox i Skotland. Det gjorde kong Jakob I også (som påtog sig opgaven, at oversætte Bibelen til engelsk, og så fik vi vor King James Version, KJV), ligesom den berømte videnskabsmanden og Bibelforsker Sir Isaac Newton. Diverse mænd ved forskellige tidspunkter nåede frem til samme konklusion.⁵

I dag har de fleste kristne opgivet reformatorernes profetiske arvegods. Vi ville gøre klogt i, at mindes Paulus' ord om Anti-Krist: "Lad ingen bedre jer på nogen måde. Thi først [før Kristi andet komme] måtte frafaldet komme og lovløshedens menneske, fordærvets søn, åben træde frem". Anden Tessalonikerbrev 2,3.

Overalt forstår kristne betegnelsen "lovløshedens menneske" som Anti-Krist. Og bemærk: Ordet *anti* i *Anti-Krist* kan egentlig betyde "imod" eller "i stedet for". Den antikristne magt kan, med andre ord, sætte sig i Kristi sted, snarere end at åbent fornægte Ham.

Hvilket af disse to tilgangsmåder skulle Anti-Krist benytte sig af? Apostelen formanede: "Lad ingen bedre jer". Den antikristne magt skulle fremtræde med hjælp af forræderi, mit i et "frafald" inden *for menigheden*. Frafald inden kristenheden skulle berede vejen for Anti-Krist. Dette er bedrageri, ser Du, intet åbnet angreb på Kristi tro.

Således skulle den store, antikristne magt komme til live og fremmes midt ibland de kristne. Visst er det chokerende, men nok advarede Jesus om bedrageri? for ulve i fåreklæder!

At kirken selv skulle blive den antikristne magt – hvad kunne være mere forræderisk, mere uventet, under sammentømringen af scenen for Harmagedon! Præcis dette indså reformatorerne, da de frygtløst udpegede Rom.

Tog de alle fejl? Eller opdagede de noget, som vi har forbigået?

Mange kristne skulle gerne vide, hvordan reformatorerne kom frem til Anti-Krists identitet. Det er derfor af interesse, at slå op i vore Bibler til Daniel og få afklaret sagen. I dette kapitel finder vi en profeti om fire dyr. Vers 23 forklarer, at "Det fjerde dyr betyder at et fjerde rige skal opstå fra jorden, et som er anderledes alle de andre riger."

Lærte mænd er enige om, at de fire riger i Daniels bog 7 er Babylon, Grækenland, Persien og Rom. Og denne tekst forudsagde, at det fjerde rige, Romerriget, skulle være anderledes alle de andre riger. I stedet for at føjes af en eneste verdensmagt, skulle Rom efterfølges af ti riger. Bemærk: "De ti horn betyder at ti konger skal opstå i dette rige, og efter dem skal en anden opstå som skal være forskellig de andre og som skal slå de tre konger ned." Daniels bog 7,24.

Faldt Romerriget virkelig og blev til ti ringer? Ja. Nutidens Europa kom fra ti germanske stammer, som fulgte efter Romerriget. Og vor tekst forudsagde, at tre af de stammer skulle slås ned af en ny magt – hvilket reformatorerne identificerede som kirken, hvis hovedkvarter ligger i Rom.

Drog de den rigtige konklusion? Fulgte en religiøs magt i Rom efter Romerriget? Det bekræfter historien. År 330 flyttede kejser Konstantin til en palads i øst, i Konstantinopel (nu Istanbul), hvilket efterlod paven som chef over Rom.

En fremstående lærebog på college bekræfter overførelsen af magt fra Romerriget til den romerske kirken: "I Vest overtog Kirken forsvaret af den romerske civilisationen. Kejseren afsagde sig [den hedenske] titel Pontifex Maximus (ypperstepræst)*, thi de romerske guder blev ikke længere tilbedt. Biskoppen i Rom påtog sig disse præstelige opgaver, og det er derfor, at paven i dag {på engelske} indiblandt benævnes Pontiff. ... *Romerriget var gået over til den kristne kirke.*"⁶ * Ordret "øverste brobygger", af latin pons, bro, og maximus, den største. Overs. anm.

År 533 tilkendegav kejser Konstantin offentligt, at paven var "overhoved for alle de hellige kirker." I overensstemmelse med denne tilkendegivelse, førte han krig mod enhver, som nægtede at adlyde kirkens myndighed. Tre af stammerne – herulerne, østgoterne og vandalerne – nægtede, at underkaste sig pavedømmet. Men i marts 538 faldt den sidste af de oprørske stammer, og så kunne paven styre med uindskrænket magt over kristenheden.

Ti riger fulgte efter Rom. Og tre af dem faldt, for at bane vej for pavevældet. Kun en tilfældighed, eller en slående opfyldelse af profetien?

Videre blev det forudsagt i Daniels bog 7, at "Denne skal tale mod den Højeste og ansætte den Højestes hellige. Han skal lægge sig på sinde at forandre hellige tider og lovar, og de skal gives i hans hånd under en tid og tider og en halv tid." Vers 25.

Intraf dette virkelig i denne kirk? Lad os nøje undersøge disse fire kendetegnet et ad gangen:

1. "Denne skal tale mod den Højeste".

Kirken sagde ad den havde ret til, at formidle Guds forladelse. For eksempel tilkendegav pave Gregorius VII år 1076, at indbyggere i Tyskland ikke behøvede at adlyde sin konge, før han havde underordnet sig pavens autoritet. Henrik IV, den mægtigste monark i Europa, skyndte sig over Alperne om vinteren til Canossa, hvor paven holdt til. Der måtte han vente i tre dage, barfoddet i snen, indtil paven endelig tilgav ham.

Et bemærkelsesværdigt møde mellem kirke og stat, ikke sandt? Middelalderens paver påstod at have fuldstændig myndighed over den personlige samvittighed. I slutningen af 1800-tallet krævede pave Leo VII "fuldstændig underkastelse og viljedydighed mod Kirken og den romerske pave, ligesom mod Gud Selv."⁷ Fire år senere kom han med denne djærve påstand: "Vi [paverne] indtager Guds den Almægtiges stilling på denne jord."⁸

Det tilkommer ikke os, at betvivle nogens oprigtighed. Men at kræve en underkastelse, som kun tilkommer Gud, er at give sig ud på tynd is, ikke sandt?

2. Han skal "ansætte den Højstes hellige."

Nu indrømmer kirken lige ud, at den har forfulgt i efterfølgende tid. I følge *New Catholic Encyclopedia* "godkende [pave] Innocentius IV 1252 landets myndigheders anvendelse af tortur mod kættere, og senere kom tortur at spille en anerkendt rolle i fremgangsmåde hos inkquisitionens domstole."⁹

Samme kilde medgiver, at "bedømt med nutidens rettesnor, må inkquisitionen – i særdeleshed sådan den teede sig i Spanien mod slutning af Middelalderen – helt enkelt klassificeres som et af de mørkeste kapitler i Kirkens historie."¹⁰

3. Han "skal lægge sig i sinde at forandre hellige tider og love".

Har kirken forsøgt, at forandre de Ti Bud, når det gælder tid?

Omkring år 1400 tilkendegav Petrus de Ancharanto, at "paven kan ændre på Guds lov, eftersom han ikke får sin magt fra mennesker, end fra Gud, og han handler i Guds sted på jorden."¹¹ Luther italesatte denne kirkelige læresætning. Under reformatorens berømte debat med det pavelige ombud Johann Eck, betonedede han, at ingen kirkelig tradition skulle styre hans liv. Kun de Hellige Skrifter styrede hans samvittighed.

Dog havde dr. Eck et trumfkort i skjorteærmerne. Han bad Luther at forklare, hvorfor Søndag helligholdes i stedet for den bibelske Sabbat. Sådan lød hans spørgsmål rettet til reformatoren: "Skriften lærer: 'Tænk på sabbatsdagen så at du helliger den. Seks dage skal du arbejde og udrette alle dine gerninger. Men den syvende dagen er HERRENS, din Guds, sabbat', og så videre. {Anden Mosebog 20,8-10.} Dog har kirken ændret Sabbaten til Søndag på egen hånd, og således mangler det understøttelse i Skriften."¹²

Eck havde en point, som Luther ikke kunne fornægte. I sin strid mod kirkelige traditioner havde reformatoren endnu ikke fået fat i hviledagsspørgsmålet.

I dag gentager kirkelige forskere Ecks italesættelse. John A. O'Brien spørger i sin aktuelle bestseller (1977), *The Faith of Millions*: "Eftersom Lørdag, ikke Søndag, specificeres i Bibelen, er det ikke mærkeligt, at ikke-katolikker – som bekender sig hentede sin tro direkte fra Bibelen og ikke fra Kirken – holder Søndagen i stedet for Lørdag? ... Deres helligholdelse står tilbage som en påmindelse om Moderkirken, fra hvilken de ikke-katolske sekter brød sig ud – ligesom en dreng, som løber hjemmefra, men har stadig et billede af sin mor eller en lok af hendes hår i lommen."¹³ Måske protestanter burde spørge sig selv, hvorfor de giver Søndagen opmærksomhed, eftersom traditionen åbenbart er dens oprindelse. Noget at tænke på, ikke sandt? Hvis Du ønsker, at fordybe Dig i hviledagsspørgsmålet, sender jeg Dig gerne min bog *When God Made Rest*.

I spørgsmålet om Sabbat imod Søndag ser vi, at kirken opfylder Daniels bog 7, ved at påberåbe sin myndighed, at forandre "hellige tider og love". Så står der det sidste punkt tilbage, inden vi visselig kan identificere den middelalderlige, antikristne magt:

4. "de skal gives i hans hånd under en tid og tider og en halv tid."

Hvilken profetisk tidsperiode har vi her? Reformatorerne forstod, at disse tre og en halv tider stod for 1 260 års pavelig overhøjhed. Hvor regnede de dette ud? De lagde mærke til, at samme tidsperiode nævnes tre gange i Åbenbaringens bog. Den omtales på præcis samme måde, som i Daniels bog (tid, tider og en halv tid) i kapitel 12,14. I kapitel 12,6 omtales den som 1 260 dage, og i 13,5 betegnes den som 42 måneder.

Er de 1 260 dage bokstavelige eller symboliske? Husk på at i Bibelen står kortvarige dyr for hundredevis år af menneskligt styre. Altså berører dette her i mere, end 1 260 bogstavelige dage. Det hele klares, når vi indser, at i symbolske profetier er en dag et år. Se Ezekiel 4,6.

Nu forstår vi, hvorfor reformatorerne tolkede de 1 260 dage som 1 260 år. Så langt tilbage som i slutningen af 1100-tallet tilkendegav den katolsk lærde person Joachim fra Floris – indkaldt for at besvare anklager for kætteri – at disse 1 260 dage repræsenterede 1 260 år af kirkelig magt.¹⁴ Og så langt bagud som i 800-tallet troede flere granskere af Ordet det samme.

Historien bekræfter deres forskning. Husker Du da 538, året for korstoget mod den sidste oprørske stamme? Var det kun en tilfældighed, at præcis 1 260 år senere stormede Napoleons hær Vatikanet, detroniserede pave Pius IV, og drev ham i landflygtighed, hvor han døde? Det tror ikke jeg. Pavestolens lange væld på Middelalderen havde nået sin slutning i og med en særlig bemærkelsesværdig opfyldelse af Bibelens profetier!

Af vort studium af Daniels bog 7 fremgår, hvorfor reformatorerne drog den slutning de gjorde om den antikristne magt. Nu hvor, vi finder deres efterforskninger overbevisende, må vi samtidig være retfærdige. Husk, at alt siden tidlig kristen tid, tillempe betegnelsen *katolsk* på hele den kristne midtergruppe – den betød helt enkelt Kristi "almindelige" legeme på jorden. Altså har vi alle på en måde en "katolsk" baggrund.

Her har vi noget andet at tænke over. Kristendommen nedstammer fra jødedommen, men det hindrer ikke vor påskønnelse af vor hebræiske arv. Ligeså med vor katolske arv. Vi protestanter antog ny sandhed, som vendte frafaldet i Rom, men vi har stadig rødder derfra. Romersk-katolske Kirkes historie er også vor historie, på godt og ondt.

Ofte har det ført til noget godt. Trods fejlen hos middelalderkirken, bør vi ikke se bort fra det positive. Kloster opretholdt sygehuse og viste omsorg til forældreløse og enker. Og vi er alle kirken tak skyldig, for at nogen har bibeholdt Skriften.

Ulykkeligvis hølides Bibler fastlænket på klostervægge. Almuen måtte stole på indformation på anden hånd fra Skrifterne. Siden Erasmus havde oversat Nye Testamente fra latin, fjøede Rom omgående Guds Ord til sin "Fortegnelse over forbudte Bøger".¹⁶

Middelalderkirken havde uden tvivl givet afkald på den sande tro. I 1400-tallet sloges tre paver samtidig om magten. Hverenkelt udelukkede den anden, og man stemplede den anden med betegnelsen Anti-Krist. Eftertænksomme kristne undrede sig over, om de rivaliserende paver overhoved ret i sine bedømmelser af hinanden.

Men tiderne har, som bekendt, forandres. Siden 1960-erne, da pave Johannes XXIII virkelig åbnede "vinduet på klem", har mange katolikker studeret Bibelen selv. De er ikke længere afhængige af, at kirken skal sige til dem, hvad de skal tro og gøre. De er bevidste om sin brydekamp om kirkens myndighed i spørgsmål som fødselskontrol, påtvunget cølibat for præster, og lignende emner. Dagens katolikker fortjener andre kristnes brændende bønner.

Bør kirkesamfundet tvinge samvittigheden, eller er Bibelen den ende regel for troen? Samme grundlæggende spørgsmål stillede reformatorerne i 1500-tallet. kirken har åbenbart aldrig rigtig løst spørgsmålene, som Reformationen forårsagede.

Visse uenigheder er rettet til, og kirken har tilpasset sig til demokratien her i Amerika. Dog forkaster Rom fortsat Bibelen som eneste regel for tro. I de senere år blev den tyske teologen Hans Küng straffet for, at have betvivlet pavens evner, at tale med ufejlbarlighed. Mange katolikker er urolig for retningen bort fra de fremskridt, som skete under Anden Vatikankoncil.

Jeg regner mange katolikker som nogle af de fineste kristne jeg kender, og jeg beundrer de præster og nonner verdenen over meget, som trofast tjener på afsidesliggende missionsområder. Mange har stået trofast for Kristus under forfølgelse i gudsfornægtende samfund, hvor visse protestanter har virket på

visse punkter. I næste kapitel gennemgår vi, hvordan reformerte kirker for stor del har overleveret sin profetiske arv.

Af historien fremgår, at nordamerikanske katolikker har måttet udstå uforskammethed og fordomme. For eksempel under præsidentvalgskampen i 1960 ramtes den katolske kandidat Kennedy af mulig nederlag på grund af religiøse fordomme. Han tog emnet op overfor en gruppe protestantiske pastorer i Houston, hvor han lovede, at han ville beskytte alle amerikaners religiøse rettigheder, ved adskillelse mellem kirke og stat.

Som bekendt, vandt Kennedy valget, og han holdt sit løfte. Men i dag har vi nok glemt det, som han indså for at være væsentligt – sætte en grænselinje mellem kirke og stat. Forenede Stater er gået så langt i sammenblandingen af politik og religion, at vi år 1984 sendte en ambassadør til Vatikanet – hvilket knap udløste en offentlig protest overalt.

Er vi i gang med, at nedramme afgrunde og lande i et middelalderligt system med forening mellem tro og politik? Vil vi ophæve trosfriheden under en militær eller økonomisk krise? forudsiger Bibelen forfølgelse i den sidste tid?

Hvilke belønninger vi end må møde i fremtiden, kan vi – pris ske Gud! – finde tryghed i Herren Jesus Kristus.

Charles Glass, mangeårig amerikansk journalist, oplevede en sand mareridt, da han begav sig til Sydlige Beirut, for at undersøge en nyhed. Pludselig spærrede to biler hans vej. Inden han vidste af det, var han blevet taget til fange af terrorister.

Siden fulgte to måneder i elendighed og ensomhed, afbrudt af forskrækkelige øjeblikke. Så en nat hørtes Glass, som vagterne smadrede. Nu var chancen kommet! Ved at kravle ud fra et vindue og ned på en balkon, flygtede han.

Omkring klokken 02.00 styrtede han sig ind i lobbyen på Summerland Hotel og råbte: "Jeg hedder Charles Glass. Jeg behøver et gemmested."

En tryk plads blev tilvejebragt, og inden længe var han tilbage i familiens sikre favn.

Ven, idet verdenen bereder sig for et afgørende ved Harmagedon, behøver vi også en tilflugtssted. Vi behøver Guds beskyttende arme om os.

Hvorfor ikke åbne hjertet for Ham just nu og siger: "Jeg behøver et gemmested"!

-
1. "Children's Crusade", i *Grolier's Academic American Encyclopedia*, elektronisk udgave.
  2. C. Mervyn Maxwell: *God Cares* (Pacific Press Publishing Association, Boise, Id., 1981), Bind 1, s. 294.
  3. "Huguenots", i *Grolier's Academic American Encyclopedia*, elektronisk udgave, beræknar 30 000-70 000 offer under Bartolomei-massakren.
  4. Anført i *S.D.A. Bible Students' Source Book* (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Assn., 1962), side 465, 466.
  5. LeRoy Froom: *The Prophetic Faith of Our Fathers* (Washington, D.C.: Review & Herald, 1954), Bind 2, side 528, 784.

6. Anført i Maxwell, Bind 1, s. 160. (Fremhævelser tilføjet.)
7. Hyrdebrev "Kristnes hovedsagelige Pligter", den 10. Januar, 1890. Anført i Maxwell, Bind 1, s. 131.
8. "The Reunion of Christendom", den 20. Juni, 1894. Står i Maxwell, Bind 1, s. 131.
9. "Torture", *New Catholic Encyclopedia*.
10. "Inquisition", *samme*.
11. Se Lucius Ferraris: *Prompte Bibliotheca*, 8 Bind. (Venezia: Caspe Storti, 1772), artikelen "Pave II". Anført i Maxwell, Bind 1, s. 134.
12. Johann Eck: *Enchiridion of Commonplaces of John Eck Against Luther and Other Enemies of the Church*, oversat af F. L. Battles, andet oplag (Grand Rapids, Mich.: Calvin Theological Seminary, 1978), Bind 8, s. 13. Står i Maxwell: *God Cares*, Bind 1, s. 134.
13. John A. O'Brien: *The Faith of Millions* (Huntingdon, indd.: Our Sunday Visitor, 1974), side 400, 401.
14. Froom, Bind 1, s. 713.
15. *Samme*.
16. Jeremy C. Jackson: *No Other Foundation* (Westchester, Ill.: Cornerstone Books), s. 131: "Dette store forskningsarbejde [Erasmus' Nye Testamente] hædres på usædvanlig måde, ved at sættes først i rækken af forbudte bøger af den romerske kirke, da den lancerede sit "Index" over forbudne værker."

Kapitel 5. Anti-Krists indbyrdes krig

Følg med mig til den smukke region Toscana i nordlige del af mellem-Italien. Når vi sejler opad floden Arno, kommer vi til byen Pisa, et sted med fascinerende historie.

På Romerrigets tid udgjorde Pisa en vigtig havn for rigets flåde. I Middelalderen øgedes byens økonomiske og politiske betydning. I dag er Pisa kendt for sit universitet, kunstsatte og historiske landemærker.

Mest kendt af Pisas attraktioner er det skæve Tårn, som hælder med 4,8 meter til den ene side. Som besøgende der, har jeg undret mig over, at det ikke er væltet!

Oppe på Pisas skæve klokketårn siges det videnskabsmanden Galileo for næsten fire hundrede år siden have udført sine forsøg med tyngdekraften. Senere rettede han sit nybyggede teleskop mod himlen, hvorved han opdagede bjerge på månen og sprækker på solen. Han kom også frem til, at den polske astronom Copernicus havde haft ret – jorden drejer ligesom alle andre planeter, medens solen står stille.

Galileo, var sin tids fremmeste videnskabsmand, kende til manøvreringen inden for politik. Han navngav Jupiters fire måner, som fremtrådte i hans teleskop, efter storhertugen i Toscana, i håb om, at charme sig hele vejen til ansættelse hos storhertugen. Dette virkede. Fra denne tilsyneladende sikre stilling mente Galileo at kunne markedsføre sin nye indsigt om vort solsystem. Sådan fungerede det ikke helt.

Ser du, Galileo havde krænket både katolikker og protestanter med sine opdagelser. Til og med Martin Luther sagde fra: "Folk lytter til en grønskolling til en astronom, som har forsøgt at påvise, at *jorden* roterer, ... men det hellige Ord fortæller os, at Josua beordrede *solen* at stå stille, ikke jorden."¹ Reformatoren Jean Calvin tilkendegav: "Hvem skulle driste sig til, at sætte Copernicus' myndighed over Helligåndens?"²

Dog så Galileo intet modsætningsforhold mellem videnskaben og Bibelen. Han forklarede, at Gud i Sit Ord koncentrerer sig om åndelig sandhed og retter sig ikke så godt til misforståelser i videnskaben. Fortidens Josua forestillede sig, at solen bevægede sig over himlen, og derfor står det sådan i Skriften, selvom jorden i selve systemet går rundt om solen.

I 1600-tallet kunne ingen modbevise Galileos konklusioner, men alligevel brandmærkede de kristne ledere ham som kætter. Siden indkaldte pave Urbanus ham, at stå overfor den frygtede inkquisition.

Roms påstande stod på spil, at det skulle styre over samvittigheden og være eneste fortolker af Bibelen. Eftersom kirken allerede havde fordømt Copernicus' anskuelse som "falsk og strider imod den Hellige Skrift", måtte Galileo betvivle sit teleskop eller finde sig i, at blive henrettet.

Hellere end at blive brændt på bål, tog Galileo tilbage. Kirken mødte atter den ydmygede videnskabsmand til livslang husarrest med "alvorlig mistanke om kætteri." Dette forbud, at lære det, som hele verdenen tror nu.

Året inden Galileo blev født, forberedte Rom sig på, at skride til værks imod dem, som betvivlede dens myndighed. Kirken havde mistet enormt mange medlemmer til protestantismen. Frem til 1540-tallet var hele Skandinavien blevet protestantisk, sammen med nordlige Tyskland, og vældige områder i hele Europa. Noget måtte gøres, for at stoppe den vilde flugt fra Rom.

Reformatorerne krævede, at paven skulle sammenkalde til et rådsmøde, for at drøfte deres forestillinger. Mange kirkeledere holdt på dette, selvom det ikke var af samme årsag. De ønskede, at Rom skulle genvinde sin myndighed og forene katolikkerne, for at forpure Reformationen. I flere år tvivlede pave Paulus III, men til sidst sammenkaldte han kirkens ledere i 1545 til den norditalienske by Trento.

Rådsmødet i Trento fortsatte af og til i en række år, medens debattens våger flød frem og tilbage, inden man kom til en afslutning i 1563. Mødet indebar et historisk vendepunkt og vakte den gamle kirke til nyt liv. Meget af det, som vi oplever i nutidens katolicisme, har vi fået fra Trento.

Mødet korrigerede en del fejl fra fortiden, men vægrede sig ved at forandre kirkens læresætninger. Kirkens ledere bekræftede læren og gik til offensiven, lancerende Mod-Reformationen. Med hjælp fra politisk hold, militærmagt og inkquisitionen generobrede Rom omfattende territorier, som var gået tabt til protestanterne.

Jesuitterne var Mod-Reformationens store stjerner. Den nye præsteorden blev intensivt uddannet til opgaven, at vende tidevandsbølgen tilbage imod Reformationen. To af deres fremstående studerede personer, Luis de Alcazar og Francisco Ribera, greb til den mest alvorlige anklage som protestanterne havde slynget ud: At Roms kirke var blevet Anti-Krist.

Alcazar gjorde gældende, at forudsigelserne om Anti-Krist havde opfyldtes i det svundne gennem det hedneske Rom, før pavernes tid. Hans holdning blev kendt som *preterismen*. Ribera, ophavsmanden til *futurismen*, lærte modsatte opfattelse. Han sagde, at Anti-Krist skulle være en *fremtidig* fjende til kristenheden. Hvor som helst, om Anti-Krist var fortid eller fremtid, lykkedes Jesuiterne med sit fortsæt. De lindrede trykket, som hvilede på paven.

Hvordan lykkedes det Ribere med, at forskyde profetierne om Anti-Krist til fremtiden? Jo, ved at manipulere den skønne profeti i Daniels bog 9, på en smart måde, så årstallet for Kristi fødsel blev forudsat.³ Ribere rev hjertet ud i Daniels bog 9, ved at han erstattede Kristus med Anti-Krist. Således gjorde han:

Som det fremgik af vort studium i et tidligere kapitel, forudsagde Daniel, at Messias skulle "stadfæste forbundet" i den halvfjerdsindstyvende uge (den sidste af de halvfjerds uger), og "midt i ugen skal han afskaffe slagtoffer og madoffer." Daniels bog 9,27. Alt dette indtraf, da Jesus døde og forhænget i templet blev revet itu, hvilket symboliserede afslutningen på de gammeltestamentlige ofringer af dyr. Men Ribere fornægtede Kristi værk, ved at stadfæste eller bekræfte forbundet. Han sagde, at Anti-Krist skulle opfylde Daniels bog 9 i fremtiden.

Ribere savnede bibelsk belæg, for at tilpasse profetien på Anti-Krist. For det første, handler Daniels bog 9 helt klart om Kristi frelsende forsoning på korset. For det andet, bekræfter forbundets Stifter dette – Han nedbryder ikke det, som futuristerne hævder, at Anti-Krist kommer til at gøre. Endelig ser vi ikke Anti-Krist i nogle profetier oprette et forbund med nogen.

Riberas listige tolkning af Daniels bog 9 kaldes i vor tid for "hul-teorien". Du ser, han skilte den halvfjerdsindstyvende uge der fra resten af profetien med et hul på mange århundreder og overlod den til fremtiden. Men teksten påkalder ingeniørlig en afbrydelse eller hul mellem den niogtresindstyvende og halvfjerdsindstyvende uge i Daniels bog 9.

Endelig havde Rom fundet et svar på protestanternes beskyldning om, at kirken var blevet Anti-Krist. Ikke underligt, at katolikker overalt sluttede op om Jesuiterne forskning! Riberas futurisme blev særlig populær. Hans briljante elev kardinal Robert Bellarmine forfattede *Controversies*, et tre Bindes-værk, som gik imod Reformationen. Bellarmine vandt stor berømmelse ibland katolikerne som "de protestantiske kirkers største modstandere."

Som ventet, forkastede protestanterne den romersk-katolske futurisme. Af femogtyve prominente reformerte skribenter mellem 1639 og slutningen på dette århundrede, kaldte for en fortsat paveanordning for Anti-Krist. Derudover forsvarede de sin overbevisning om, at Kristus havde opfyldt profetien om de halvfjerds uger i Daniels bog.

Men forbløffende – utrolig – nok har protestanter i de to sidste århundreder antaget Jesuitternes futurisme, ved reformatorerne profetiske tro! Af kirkehistoriens alle forbløffende tildragelser overgår intet dette! George Eldon Ladd, en agtat lært i vor tid, dokumenterer dette i sin bog *The Blessed Hope*:

Det kommer nok som et chok for nutidens futurister, når de bliver oplyste om, at den første lærte person i forholdsvis moderne tid, som gennemgik til den patristiske*, futuristiske tolkning, var en spansk Jesuit ved navn Ribera. År 1590 offentliggjorte Ribere en kommentar om Åbenbarings bog som modtolkning til den fremherskende opfattelse ibland protestanter, som identificerede pavedømmet med Anti-Krist. Ribere tilpassede hele Åbenbarings bog uden om de første kapitler om den sidste tid, i stedet for på kirkehistorien. Anti-Krist skulle være en enkel ond person, som jøderne skulle tage imod og opbygge Jerusalem på ny, afskaffe kristendommen, fornægte Kristus, forfølge menigheden og regere over verdenen i tre og et halvt år.⁴ * Patristik er videnskaben om kirkefædrene. Overs. anm.

Tal ikke om det, den protestantiske verden har lidt et mærkbart tab af sin profetiske tro. Hvordan skete dette frafald?

Det hele begyndte tidligt i 1800-tallet hende på de Britiske Øer. Edward Irving, forkyndte indenfor den Skotske Kirke, begyndte at interessere sig for Kristi andet komme og var en af grundlæggerne af Samfundet for Profetisk Forskning. Desværre godtog han Riberas futurisme og rent af oversatte en bog skrevet af en spansk Jesuit-missionær. Irving prædikede med stor fremgang. Han fangede Londonselskabets interesse og talte en gang i byen for en forsamling på 12 000 i Skotland.

En Søndag formiddag år 1831 afbrød en kvinde Irvings prædiken ved at tale i tunger. Ualmindelige eksperimenter med troshelbredelser fulgte efter. Den fordomsfrie Irving håbede, at dette kunne være Helligåndens værk. Han kom til at interessere for sig andre tvivlsomme lærer, inden utilfredse medlemmer anklagede ham for kætteri og stemte ham ud og væk fra prædikestolen.

Edward Irving døde sønderknust tidlig som 40-årig. Hans indflydelse levede videre. På grund af Irving, antog den irske anglikaner John Nelson Darby, Riberas futurisme. Den oprigtige, unge mand indledte rejser rundt om i Europa og krydsede Atlanten til de Forenede Stater, spredte sine trospunkter overalt, hvor han nåede frem. Frem til sin død i 1882 havde Darby næsten 100 studiegrupper kun i Amerika, som var hengiven hans opfattelser.

Efter Darbys død blev futurisms fakkelt overrakt til C. I. Scofield, som sammenfattede studiekommentarerne i Schofield Reference Bible. Schofield-Bibelen, blev udgivet i 1909, har stadig store oplag i dag. Og siden 1970, har Hal Lindsey's bestseller *The Late Great Planet Earth* overbevist millioner protestanter om, at de skal tro på futurismens lære om Anti-Krist.

Tænk sig – en afledende doktrinmanøvre fra Roms kirke, som den protestantiske verden, uden at tænke sig om, har taget imod med åbne arme! Kan vi nu vente os møde med Anti-Krist ved Harmagedon der beror på al forvirring om Bibelens profetier?

Nå, vi kan værdsætte nutidens fornyede interesse for bibelske profetier og Jesu andet komme. Men alle, som har indsigt i Reformationen, må være urolige over, at protestanterne har svigtet sin profetiske arv. Burde vi ikke fortsat gå arm i arm med reformatorerne?

Katolsk Mod-Reformationen vandt mere terræn, end Francisco Ribere nok kunne have forestillet sig. Kirken behøvede ikke længere at bekæmpe reformatorerne anklage om, at pavedømmet var Anti-Krist. Nu hviler Rom trygt i forvisningen om, at protestanterne lærer deres futurisme!

Hvilken utrolig vending, ikke sandt! Er vi ikke dårlig stillet nu, sårbare for falske teorier om Anti-Krist?

Nogle skulle spørge: "Hvilken rolle spiller dette, bare vi er oprigtige kristne?" Men om vi *virkelig* er oprigtige, tager vi Bibelens profetier alvorligt, når de advarer mod bedragerier, ikke?

Husker du ikke, at på Kristi tid kom mange til at forkaste Ham på grund af manglende kendskab om Bibelens forudsigelser. De ventede på en Messias, som skulle fordrive Roms besættelseshær, og da Jesus åbenbart helbredte de syge og opvakte de døde, anså de Ham være en forkert person! Selv den troende Johannes Døber blev usikker på dette. Han sendte et par budbringere til Jesus med spørgsmålet "Er du den som skal komme, eller skal vi vente på en anden?" Matteus evangeliet 11,3.

En sådan tvivl og falske forestillinger betvang hele nationen. Kontroversen kulminerede under Kristi livs sidste måneder. I Johannes evangeliet kapitel 7 ser vi Jesus overværede Løvhyttefesten. Under den årlige høstfest talte om det "bland folket... meget om det tavse om ham. En del sagde: 'Han er god.' Andre sagde: 'Nej, han fører folket vild.'" Johannes evangeliet 7,12.

Debatten om Jesus rasede frem og tilbage. Atter fremkom en populær fejltolkning af Bibelens profetier, at Kristi tilhørere betvivlede Hans identitet. De hviskede indbyrdes: "Hvor er denne mand er fra, det ved vi, men når Messias kommer ved ingen hvorfra han er." Vers 27.

Ser du, mange troede, at Messias skulle træde pludseligt frem og mystisk fra det ingenting. Hvad gjaldt Jesus, havde Han indfundet sig på et øjeblik og kunne derfor ikke være den Salvede. Således var dette den gængse opfattelse. Deres fuldstændige uvidenhed om profetierne fik dem, at afvise sin Frelser.

Andre vidste noget mere om Skrifterne, men forkastede alligevel Jesus. De forstod, at Messias skulle fødes i den lille by Betlehem, hvilket Jesus også blev – men Hans baggrund i Galilæa gav dem bryderier. De hævede øjenbrynene og undrede: "Messias kommer vel ikke fra Galilæa? Siger Skriften ikke at Messias skal komme fra Davids slægt og fra Betlehem, den stad hvor David boede?" Så opstod delte meninger for hans skyld bland folket." Johannes evangeliet 7,41-43.

Lidt efterforskning kunne have løst deres bryderi. For længe siden havde Skrifterne forudsagt, at Messias skulle komme til at bo i Nazaret, efter at være født i Betlehem. Se Mattæus evangeliet 2,23. Altså ser vi, at fejlagtig information om profetier kan vise sig at være endnu værre, end ingen information overhovedet. Folk tror at det ved det, når de er faret helt vild.

På Kristi tid brød de sig ikke om, at studere Bibelen for sin egen skyld. For dem var dette afgørende: "Findes der nogle i Store råd eller bland farisæerne som har troet på ham?" Johannes evangeliet 7,48. Med andre ord: "Er det nogle berømte, som tror? Jeg vil ikke rette mig efter sandheden, førend nogle vigtig religiøse lærere går foran."

Hør vi fortsat folk sige sådan i dag?

Du kender til den tragiske beretelse fra den tid. Jesus indfrie ikke Israels forventninger, så de godtog ham ikke – og det beroede på deres uvilje, at undersøge profetierne med åbnet og villigt hjerte.

Svæver også vi i denne fare? Husk Paulus' advarsel for Anti-Krist: "Lad ingen forbedre jer på nogen måde." Anden Tessalonikerbrev 2,3. Opmuntres vi til, at udvide horisonten efter den fremtidige, antikristlige magt, hvor den hele tiden har blomstret i vor egen baggård?

Noget alvorligt tænke på.

Husk på, at Guds folk ikke genkendte Kristus ved Hans ankomst, eftersom de forventede sig en anden slags Messias, end den Bibelens profeti havde forudsagt. Måske vi i vor tid ikke vil kunne identificere Anti-Krist på grund af lignende forvirring omkring profetierne. Kommer sig af visse uvidne kristne

samarbejder med Anti-Krist, for at fremme hans forlokkelser? Hvilken optakt skulle dette ikke være for Harmagedon!

Tror Du ikke, at vi bør tages os i agt for noget? I denne krisestunden står der for meget på spil, for at vi skal vare nonchalante – eller stole blindt på andre. Må Gud hjælpe os, at vi selv studerer Bibelen og siden følge dens sikre profetiske ord.

---

1. Anført i B. Russel: *E History of Western Philosophy* (New York: Simon & Schuster, 1945), s. 528. Citeret af Wallbank med flere i *Civilization Past and Present* (Glenville, Ill.: Scott, Foresman & Co., 1969), s. 554. Fremhævelser tilføjet.

2. *Samme*, s. 528.

3. Se venligst vor udlægning om Daniels bog 9 i kapitel 2 af foreliggende bog.

4. George Eldon Ladd: *The Blessed Hope* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans Publishing Co., 1956), side 37, 38.

Kapitel 6. Den hemmelige oprykkelse

"Der kørte jeg på motorvejen og den rene galskab indtraf helt pludselig ... biler i alle retninger ... og alle var føreløse. Jeg har aldrig set mage! Dette må være en invasion fra det ydre rum!"

Hvad er dette her da – en drøm? Et mareridt? Eller måske rent af en religiøs, fiktiv gyser? Denne livlige scene er hentet fra *The Late Great Planet Earth*¹, Hal Lindseys bog om "bortrykkelsen" og jordens sidste krise.

Bortrykkelsen er, i følge Lindsey, Jesu pludselige, stille og usynlige ankomst, for at rykke de hellige bort fra denne verden. Herefter følger syv års ophold før Himmels perleporte, hvorefter Jesus vender tilbage, for at betvinge Anti-Krist ved et afgørende – Slag ved Harmagedon.

Et i sandhed fængslende scenarie! ikke at undre sig over, at kristne alle steder er oprømte over det. Du har sikkert set klistermærket bag kofangeren: "Advarsel: Foran kommer en oprykkelse når som helst". Eller: "Hvis jeg rykkes op, så tag rettet".

Dette vil snart indtræffe, tror tilhængere af den hjemlige bortrykkelse. De henviser til staten Israels grundlæggelse 1948 og minder os om Jesu udtalelse: "Dette slægt skal ikke dø, førend det er sket alt sammen." Matteus evangeliet 24,34. Bortrykkelsestroende har regnet ud, at en generation er det samme som fyre år eller sådan. Derfor bør verdenens afslutning indtræffe omkring 1988.

Men vent nu. Den hjemlige bortrykkelse er allerede kraftigt forsinket. Den burde være indtruffet omkring 1981, for at de syv plagsomme år skulle være indledt på jorden. Derpå var det meningen, at Kristus skulle vende tilbage til jorden med sine hellige år 1988. Dette lærde mange bortrykkelsestroende i 1970-erne.

Men Du kan forestille Dig, hvordan millioner af dem havde det, da Kristus ikke kom, for at tage med dem til Himmerriget på det tidspunkt. *Chicago Sun Times* rapporterede, at halvtreds medlemmer af Lighthouse Gospel Foundation sagde op sig og solgte sine ting i forventningen på oprykkelsen den 28. Juni, 1981. En af deres medlemmer, en ung medicin-doktor, vidnede: "Jeg har aldrig kendt en sådan fred før, en sådan oversvømmende glæde."

Jeg undres, hvordan han kan vide det, da hans profetiske forventninger ikke opfyldes.

Ikke engang til dags dato er Kristus kommet tilbage for sit folk, så oprykkelsen måtte man give en ny dato. Alligevel siger til os, at det *kommer* at ske når som helst. Hvilket øjeblik, når som helst skal Jesus komme, for at forflytte sit folk til Himmelen i løndom.

Mange kristne tror dette helhjertet. Mange andre kristne anser, at oprykkelsesfolket har fået noget galt i halsen. Hvordan kan vi finde ud af sandheden? Jo, ved at slå op Bibelen.

For det første ser vi, at ordet *rapture* {oprykkelsen} ikke findes i den engelske Bibel. Det kommer fra et latinsk ord med betydningen "at bære bort". Tilpasses dette på almen antagelig religiøst vis, betyder det, at blive båret bort ved Herrens ankomst. Ordet, som er oversat med *rapture/oprykkelsen*, forekommer i den latinske udlægning af første Tessaloniker brev 4,16. 17:

"Thi Herren selv skal stige ned fra Himmelen, og der skal lyde en befaling, en overengels røst og Guds basun. Og først skal de døde i Kristus opstå; derefter skal vi, som lever og bliver tilbage, bortrykkes tillige med dem i skyerne for at møde Herren i luften; og så skal vi altid være sammen med Herren."

Tænk Dig, hvor forunderlig det kommer at blive, når vi hører Jesus råbe af glæde, når Han sænker sig ned fra Himmeriget, for at tage os med sig hjem! Og at lytte til den mægtige lyd fra Guds basun. Kristi ankomst til sit folk vil blive alle tiders mest højlydte, mest slående begivenhed.

Ja, med tanke på alt disse råb og trompeteren undrer man netop over, hvor hjemlig oprykkelsen i virkeligheden vil blive! Måske det ikke sker i hemmelighed overhovedet.

Åbenbart ikke. Og når jeg kommer til at tænke på det, hvorfor skulle Jesus have brug for at smugle os op til Himmelen? Hvor meget mere passende for vor kommende Konge, at trænge gennem skyen og kalde os hjem. Sådan er Bibelens lære.

Mange tilhængere af oprykkelseslæren bliver forbavset, når de bliver opmærksomme på, at Bibelen aldrig siger, at Kristus skal ankomme på et øjeblik. I stedet hedder det, at når Jesus ankommer, skal *"alle forvandles, i et nu, på et øjeblik, ved den sidste basuns lyd. Thi basunen skal lyde og de døde skal opstå udødelige, og vi skal forvandles."* Første Korinterbrev 15,51. 52.

Du ser, vore kroppes overgang fra dødelighed til udødelighed vil ske øjeblikkeligt – men selve Kristi ankomst skal være tilstrækkelig højlydt og lang, for at basuner skal lyde. Læg mærke til Jesu egne ord:

"Og da skal Menneskesønnens tegn vise sig på himmelen; og da skal alle folkestammer på jorden jamre sig, og de skal se »Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og megen herlighed«. Og han skal sende sine engle ud med mægtig basunklang, og de skal samle hans udvalgte sammen fra de fire verdenshjørner og fra himlenes yderste grænser." Mattæus evangeliet 24,30. 31.

Enhver på jorden, frelst som fortabt, vil blive klar over, at Jesus er ankommet, for at samle Sine udvalgte. Når, Bibelen siger, at Jesus kommer uventet som en tyv om natten. Men betyder det, at verdenen ikke bliver varskoet Hans ankomst, når det sker?

Vi husker Pearl Harbor den skæbnesvangre morgen den 7. december, 1941. Selvom den amerikanske underretnings tjeneste var blevet varskoet om et nært forstående angreb, tog japanerne os på sengen. Deres angreb var en del bevaret hemmelighed, men da bombeflyene dykkede ned fra skyerne, forstod alle, hvad som der var gang i.

Ligeså bliver det ved Jesu genkomst. Trods verdensomfattende advarsler, de frelste ikke blive taget med overraskelse – men de skal visselig blive klar over Kristi tilstedeværelse.

Hvad sker der med dem, som ikke er rede til at møde Jesus? Vil de få endnu en mulighed, for at angre sine synder? Ja, det siger tilhængerne af den hemmelige oprykkelse. Ganske vidst vil de overleve en forfærdelig tids prøvelser, men de kan stadig frelses.

Her må vi gøre et ophold, for at stille en opsigtsvækkende spørgsmål: Tænk, om idéen med en anden mulighed ikke stemmer – tænk, hvis menneskehedens prøve ophører med Kristi komme? Lad os se, hvad Bibelen siger os:

"Som det var på Noas tid, sådan skal det være i Menneskesønnens dage. Folk åd og drak, giftede sig og blev bortgifte, indtil til den dag da Noa gik ind i arken og vandfloden kom og gjorde ende på det hele." Lukas evangeliet 17,26. 27.

Du ved, hvordan det forholdt sig på Noas tid: Virksomheden fortsatte som normalt, til den fatale overraskelse faldt fra skyerne. Alle, som havde undladt at give agt på Guds advarsel, mistede livet. "På samme måde skal det være den dag da Menneskesønnen åbenbarer sig." Lukas evangeliet 17,30.

Efter Kristi genkomst vil døde legemer ligge spredt omkring over hele jorden. Jovidst, Jesus sagde, at nogle skulle tages med og nogle lades tilbage – men de tilbageblevne vil da være døde:

"Den nat skal to ligge i samme seng. Den ene skal tages med og den anden skal blive tilbage. To kvinder skal male sammen. Den ene skal tages med og den anden lades tilbage.' De spurgte ham: 'Hvad da, Herre?' Han svarede dem: 'Hvor denne døde krop ligger, der vil gribbene samles.'" Lukas evangeliet 17,34-37. Altså vil Jesus tage alle med Sig, som er rede at møde Ham, til Himmelen. Alle, som ikke er rede, vil ligge døde på marken – og der kommer de, tragisk nok, til at blive føde for gribbe. Intet andre tilfælde! Begynder Du, at høste det farlige i læren om den hemmelige oprykkelse? Hvis ufrelste venner og slægtninge ikke forstår sin beslutning før Kristi komme, vil de aldrig at blive frelste. Sådan formulerer Guds Ord det: "Se, nu er det rette tid, nu er frelsens dag." Andet Korinerbrev 6,2.

Altså forstår Du, at den hjemlige oprykkelse er helt enkelt ubibelsk. Det er en myte fra middelalderen – en rest fra Mod-Reformationen fra 1500-tallet, som vi studerede i forrige kapitel.

Lærde protestanter troede alle under Reformationens dage, at Kristi komme for Sit folk skulle være helt anderledes, end hemmelig. En gammeltestamentlig profeti i Daniels bog overbeviste dem om den dette. Lad os betragte belægget i Daniels bog 2. Her finder vi en drøm, som Gud gav til en fortidig monark. Se det fascinerende drama udspille sig.

Kongen: Nebukadnezar af Babylon. Tiden: 600 år før Kristus. Dagens helt: Endnu igen Daniel, teenager-fangen fra Juda, som nu var ophøjet til det kongelige hof.

Gud ville vække den stolte overmands opmærksomhed, så Han gav Nebukadnezar en drøm den nat – bare for at denne skulle glemme indholdet frem til solopgang. Kongen huskede kun, at han måtte have drømt noget overvældende og betydningsfuldt.

I sin desperation krævede Nebukadnezar, at hans synske rådgivere skulle gengive drømmen for ham, som han havde glemt, og dens tolkning. De burde jo vide! Men da de ikke gjorde det, dømte han dem alle til døden. Og eftersom kongen ikke kunde skille et medium fra en profet, faldt dødsdommen også over Daniel.

Daniels liv stod på spil, så han bad om audiens hos kongen. Han bad om tid til, at bede til sin Gud og lovede, at han skulle gengive både drømmens indhold og dens betydning. Det gik kongen med på.

Nå, svigtede Gud Daniel? ikke det mindste. I et natligt syn viste Han Sin unge profet, hvad kongen havde drømt og dens betydning.

Næste morgen begav Daniel sig hastigt til paladset, hvor kongen ventede ivrigt. Kunne denne beskedne, unge fange overhovedet klare af det, som hans trofaste rådgivere var mislykket med? Vi læser historien fra og med Daniels bog 2,31. Lyt nu sammen med kongen, når Daniel genfortæller drømmen:

"Du så, o konge, for dig en vældig billedstøtte; denne billedstøtte var stor og dens glans overmåde stærk; den stod foran dig, og dens udseende var forfærdeligt."

Kongen ser lidt på Guds budbærers ædle ansigt, medens denne fortsætter: " Billedstøttens hoved var af fint guld, bryst og Arme af sølv, bug og lænder af kobber. Benene af jern og fødderne halvt af jern og halvt af ler." Versene 32, 33.

Fuldstændigt fortryllet, stirrer Nebukadnezar – stolt monark over Babylons mægtige imperium – forbløffet på Daniel. Denne Himmelens Guds ydmyge tjener gengiver med skræmmende præcision drømmen, som var kommet ud af kongens hukommelse.

Daniel fortsætter: "Således skuede du, indtil en sten reves løs, dog ikke ved menneskehænder, og ramte billedstøttens jern og lerfødder og knuste dem; og på een gang knustes jern, ler, kobber, sølv og guld og

blev som avner fra sommerens tærskelpladser, og vinden bar det sporeløst bort; men stenen, som ramte billedstøtten, blev til et stort bjerg, der fyldte hele jorden." Versene 34, 35.

Kongen genoplevede det omtumlede sceneri. På nyt så han den majestætiske billedstøtten med sit hoved af glitrende guld, sit bryst og sine arme af poleret sølv. Igen skuede han kroppen og lårene af kobber, benene af massiv jern, og mærkeligst af alt, blandingen af jern og ler, hvor fødderne bestod. Men hvorfor fulgtes guld af sølv, og sølv af kobber? Hvad indebar den vældige sten, som slog statuen omkuld? Kunne Daniel sige ham det?

Lænende sig fremad på tronen, ventede monarken åndeløst på Daniels tolkning. Og nu indfandt sig øjeblikket, som han havde ventet på: "Du, o konge,... er det gyldne hovedet." Versene 37, 38.

"Hvor smigrende!", tænkte Nebukadnezar. Så passende, at hans vælde skulle afbildes som hovedet af guld. Kaldte ikke den tids historier, så alt kom omkring, Babylon som "guldriget"?

Men så fulgte de dystre nyheder om Babylon. Nebukadnezar hævdede sine kongelige øjenbryn, da Daniel fortsatte: "Men efter dig skal der opstå et andet rige, mindre betydeligt end dit". Vers 39.

Hvad? Skulle hans rige ophøre? Skal der komme et andet rige efter Babylon, som derudover var ringere!

Ja, Babylon skulle ikke bestå for evigt. Det var bare det første i en række af riger, som skulle følge i hinandens ruiners fodspor. Perseren Koresh skulle komme at erobre Babylon allerede på Daniels tid. Dette indtraf under Belsasars festmåltid – husker Du skriften på væggen? {Daniels bog 5.}

Medernes og persernes dobbeltmonarki, fremstillet gennem de to sølvarme på billedstøtten, herskede i to århundreder. I dag ligger det også i ruiner, thi profetien var forklaret, at "et tredje rige af kobber... skal regere over hele jorden." Vers 39.

Riget af kobber var Grækenland, under Alexander den Stores ledelse. Denne ærgerrige leder nåede højdepunktet på sine lynhurtige erobringer under Slaget ved Arbela, 331 år før Kristus. Med den utrolig lave alder på 25 år herskede han over alt, som han kunne få øje på – men syv år senere var han død. Så hurtigt falder jordisk æra.

Herefter dukkede det fjerde rige, af jern, op. Dette måtte være Rom, det fra historien velkendte jernrige. Under denne forvaltnings dage levede og døde Jesus. Romerske soldater gjorde tjeneste ved korsfæstelsen, og Hans grav blev beseglet med et romersk segl.

Fire verdensriger. Og burde man ikke vente sig et femte det fjerde derefter, som skulle opstå på ruinerne af det fjerde?

Men nej. Den guddommelige forudsigelse udtaler i vers 42: "Og at du så fødderne og tærerne være delvis af krukemager-ler og delvis af jern, det betyder at det skal være et splittet rige".

Noget nyt her. En forandring skulle indtræde, en splittelse. Og skete denne? Ja. I 300- og 400-årene fremtrådte flere nye nationer indenfor Vest-Roms grænser. Kejsernes mægtige vælde faldt sammen under barbarers rasende angreb, og i deres sted, har vi de velkendte nationer Tyskland, Frankrig, Schweiz, Portugal, England, Spanien og Italien.

Mit spørgsmål er: Skulle mennesker, gennem sin visdom, kunne forudsige fremtiden med en sådan præcision? Nej. De opfyldte, bibelske profetier satte et guddommeligt stempel på Bibelen. Men nu kommer vi til vers 43. Den er, hvad vi har ventet på: "At du så jernet være blandet med ler betyder at mennesker skal blande sig med hinanden gennem giftermål men at de ikke skal holde sammen, lige så lidt som jern kan forenes med ler."

Hvad tror Du om dette her? Syv ord umuliggør yderligere verdenserobringer: "men at de ikke skal holde sammen". Europa skal aldrig holde sammen under et styre, i følge profetiens sikre ord.

Vi skal lægge mærke til et interessant mønster i verdens historie. Nebukadnezar havde ingen vanskeligheder med, at styre verdenen, det havde Koresh eller Alexander eller de romerske kejsere heller ikke. Men så ændredes alting. Siden Romerrigets dage, har historien været som en LP-plade i stykker. Den fortæller beretningen om hver tiltænkt diktator med et stædigt ord: "nedgang, nedgang, nedgang!"

Dette eneste ord fortæller historien om Karl den Store, Ludvig XIV, Napoleon, kejser Wilhelm, Hitler og hver drømmende enevældhersker, som må træde frem. Og bagved dette ligger en profeti i sværvægtsklassen.

Napoleon havde virket som skæbnes Stålmand. År 1799 tog han greb om Frankrig og gik i gang med, at forene de tilbagestående dele af vældet i Europa. Men som bekendt brugte Gud hertugen af Wellington, for at på en dramatisk, at måde opfylde Daniels bog 2 ved Waterloo, da Napoleons ambitioner om et verdensrige faldt sammen.

Så gik der 100 år. Siden lancerede kejser Wilhelm samme idé år 1914, og vi ved, hvordan det sluttede. Medens nyheder om nye katastrofer strømmede ind fra alle fronter, blev en korporal, der gjorde tjeneste ved de sammenbrudte tyske linjer, indlagt på lazaret. Der menes ikke være noget særlig galt med ham, men han virkede helt tilintetgjort, at sygehuset gav ham en seng.

Så vendte den trodsige soldat ansigtet mod væggen og sværgede, at vedkendes ved Tysklands tab. To dage senere rejste Adolf Hitler sig fra sengen og forlod sygehuset med et feberagtigt ønske om, at samle verdenen under sit bannér. Også selvom den historie var skrevet i aske med millioners blod og tårer.

Hitler var allerede dømt, at mislykkes i Guds Ord i Daniels bog 2. Han, som kender afslutningen fra begyndelsen, siger at Romerrigets brudte dele aldrig vil holde sammen. Tid efter anden har både militære ledere og fredsinstitut forsøgt og mislykkes på grund af disse enkle ord: "De skal ikke holde sammen". Alle forsøg på et forene Europa er dømt, at mislykkes.

Og nu er vi nået frem til altings klimaks, nationernes skæbne – Din skæbne og min – som der står skrevet i Daniels bog 2,44: "Men i de kongers dage skal himmelens Gud oprette et rige, som aldrig i evighed skal forgå og hvis magt ikke skal overlades til noget andet folk. Det skal knuse og gøre ende på alle disse andre riger, men selv skal det bestå for evigt."

Gud skulle ikke oprette Sit rige på Babylons eller Persiens eller Grækenlands eller Roms tid, så ikke i vor tid.

Og læg mærke til, at Kristi rige vil gøre ende på alle andre riger på denne jord. Da ophører livet på jorden, uden andre anledning til synds-anger. Og oprykkelsen vil ikke ske i hemmelighed – denne tidsalders store kulmination vil kunne ses og høres af alla.

Virkelig vidunderlige nyheder! Dette her er ikke sensationisme, indgiv vilde eller fantasifulde spekulationer om profetierne. Daniels bog 2 giver os det usvigelige budskab fra Guds Ord, at næste store tildragelse i historien bliver vor Herre Jesu Kristi ankomst i magt og herlighed.

Ven, har Du stillet Dig på Guds side? Nu er det på tide, at gøre det. Nu er frelsens dag inde.

Kongen kommer! Hvis Hans ankomst ikke passer ind i Dine planer, ændre da for alt i verden på Dine planer! Gud vil hjælpe Dig.

---

1. Hal Lindsey: *The Late Great Planet Earth* (New York: Bantam Books, 1979), side 124, 125.

Kapitel 7. Planeten Jordens nye Tidsalder

En mærkelig lyd bød den gryende dag på Mount Shasta velkommen. Det uhyggelige masse sank og steg over de kølige afslutninger, då fyrre unge Californiske borgere strakte armene mod den opgående sol. Siden holdt de hinandens hænder og begyndte at nynne, sammen med 5 000 andre deltagere på bjerget.

Ualmindelig optræden er intet nyt her i Californien, men det her overgik det typiske sommerens galning. "Harmonisk tilnærmelse", kaldte man det for. Over hele verdenen op den Søndag samles troende indenfor "New Age/Nye Tidsalder" på seksogtredive steder, som de betragter dette som helligt. De mødtes, for at byde en Ny Tidsalder velkommen med fred og kærlighed på steder som Grand Canyon, pyramidernes i Egypten og på Fuji-bjerget i Japan.

I flere måneder havde tilhængere til den Nye Tidsalder studeret tidligere profetier fra Nord-Amerikas indianere, som de kobede sammen med kalenderen for sol tilbedelse hos Syd-Amerikas maya- og aztekindianere. De konkluderede, at planeternes særlige placering i lige linje og stjernebillederne indbyrdes gruppering Søndag og Mandag, den 16. og 17. August, 1987 skulle fremkalde rensende energi for vor planet.

Troende til en Ny Tidsalder så en unik situation – dette mente man var første gang i 23 412 år, at himlene indtog en så velsignet stilling. Emile Canning, leder for gruppen på Mount Shasta, bønfuldt således: "144 000 sol-dansere sammen med solen vil hilse den Ny Tidsalder. Sørg for at Du selv bliver en af de 144 000, en af de dansende sole." Verdensfred og fraværende katastrofer vil blive frugten af dette.

De opnåede det ønskede antal denne Søndag – ja, mere end de behøvede 144 000 soldansere. Men deres håb om en Ny Tidsalder gik forkert. Den aften forulykkede Northwest Flight 255 i Detroit, den næst værste flyulykke i Forenede Staters historie. Ikke helt det, som New Age-troende havde forventet af sine besværgelser.

Ugeskiftet gik også uden de omfattende iagttagelser af UFO'er, som nogen havde forudsagt. Der må nærmest ske et overjordisk besøg rapporteres af en af de boende i Shasta: "Vi ser en figur på vor TV, som påmindet noget om en due med to udrakte vinger – dette kan vi ikke forklare."

Nå, måske kan en TV-reparatør gøre det.

Eller måske ikke. Noget overstiger det løjerlige var i gære. Den Ny Tidsalders bevægelse havde fået alverdenens opmærksomhed. Tildragelser under ugeskiftet indbefattede "kanalisering", hvor det blev sagt at kendte afdøde personer have angivet sine harmoniske ønsker gennem spiritistiske medier. På en eng nedenfor Shastas nåletræsdækkede skråninger, betalte 200 pilgrimme fra Los Angeles 35 dollars for at finde ud af det, hvad apostelen Johannes virkelig sagde om denne nye tidsalder. I sit nytestamentlige evangelium kom han med Jesu ord: "I min Faders hus findes mange rum. ... jeg går bort for at berede plads for jer." Siden lovede Han: "skal jeg komme tilbage og tage jer til mig, for at I skal være der hvor jeg er." Johannes evangeliet 14,2. 3.

Hvilken forunderlig evighed at vi vil tilbringe med Herren Jesus Kristus! Denne nye tidsalder indledes i og med Kristi ankomst i magt og herlighed, sådan som Bibelen forklarer det. Forestil Dig det fantastiske sceneri: Guds Søn trænger igennem de hvælvede himlene, Han færdes overfor skyernes stjernebestrøede motorvej, efterfulgt af myriader af engle. Så råber Han med lynende røst: "Våg, I som sover i jordens muld! Stig op til evigt liv!"

Og nærtstående og kære, som Du har mistet, vil at høre. Røsten kaldte de døde, vil høre verden over. Familjer vil genforenes. Børn der er bortrykket fra døden, vi atter lægge i sine forældre favn. Hvilken genforeningsdag!

Når de opstandne hellige drages op, for at møde Jesus, forenes vi endnu levede med dem i luften. forestil Dig følelsen! Vi trodser tyngdekraften og svæver gennem himlen. Uden rumdragt, sejler vi forbi stjernerne op til vort himmelske hjem.

Og når vi er fremme, mødes vi af en eventyrlig velkomst. Engle, som vrimler omkring os, synger Guds lov. Vi sætter os ned til en velkomstbanket, bedre end jordens fineste aftensmåltid. Og bedst af alt, den himmelske Fader ved at vise os rundt i vor himmelske hjem.

Hvilket hjem vil det ikke blive! Hvordan vil klare herregårdene sig? Sikkert herligere, end de fornemste beboere på jorden. Jeg kan næsten redde mig selv, kan Du? Derudover kan jeg knappt vente på, at beskue Herren Selv, vor himmelske Konge!

Hvad skal vi gøre, siden vi har gjort os hjemmевante i vore nye, himmelske boliger? Åbenbaringens bog siger en del mere om Guds plan: "Salig og hellig er den som har del i den første opstandelse. Over dem har den andre døden ikke nogen magt, uden de skal være Guds og Kristi præster og regere med ham i tusinde år." Åbenbaringens bog 20,6.

Genoplivelsen af de troende ved Kristi genkomst kaldes for den første opstandelse. Skal der også være en opstandelse for ikke-troende? Ja. Vers 5 i Åbenbaringens bog 20 beretter om den: "Men de andre døde levede ikke, forend de tusind år var gået."

Således kommer de, som har forkastet Jesus, til at genopstå efter de tusinde år. Disse vil stilles for dommen og den anden døden, som vi vil se det senere i dette kapitlet.

Man kan stille spørgsmålet: "Hvorfor skal Gud vente i tusinde på, at udslette ondskabet?" Svaret er enkelt. Han kommer ikke at udrydde de onde, før hele universet forstår årsagen – indtil Du og jeg forstår. Det er derfor, som Paulus taler om en tid, når "de hellige skal dømme verden". første Korinterbrev 6,2. I følge Åbenbaringens bog 20,4, skal dette ske under de tusinde åren i Himmelen.

Gud vil åbne bøger for os, og vi skal få tilstrækkelig med tid til os, for at få vore spørgsmål besvaret. Spørgsmål om som vi aldrig har forstået, som: Hvorfor lod Gud spædbarnet Jenny dø? Og hvorfor helbredte Han ikke tante Ellen med al hendes tro?

Ser du, ofte virker livet på denne side af evigheden værre en eneste bevægelse – og samtidigt har Gud virket for vort gode. Han vil forklare alt for os i Himmelen. Nu ser vi "en gådefuldt spejlbillede" (Første Korinterbrevet 13,12), men da vil vi endelig forstå det, som vi nu kun kan godtage i tro.

Vore krævende spørgsmål vil at få et svar. Spørgsmål stillet af nysgerrighed også. Jesus sagde, at alt skjult her på jorden vil afsløres. Se Lukas evangelium 12,2.

Hvor fængslende det skal blive, at lære historiens hemmeligheder. Hemmeligheder fra Kreml og Det Hvide Hus samt mafiaen. Faraonernes og kejsernes samt pavernes hemmeligheder.

Vel vi er ankommet til Himmelen og ser os omkring, vil vi at stilles overfor nye spørgsmål. Spørgsmål som: Hvor er min pastor? Hvorfor tog han ikke med – jeg tænkte, at han var en gudfrygtig mand! Nogle, som vi troede skulle blive frelste, vil savnes der oppe, og andre, som vi troede skulle gå fortabt, vil blive frelste. Som Jesus forudsagde, vil mange af de første blive de sidste og de sidste at blive de første.

Gud vil tage Sig tid til, at forklare alt. Vi kommer til at indse, at Han har gjort alt, som var muligt, for at frelse historiens samtlige sjæle. Når vi har fået svar på alle vore spørgsmål i Himmelen, vil vi være beredte på, at bevidne de ikke frelstes skæbnesvangre straf ved afslutningen på de tusinde år.

Hvad sker så nede på jorden under vor himmelske ophold? I følge Hal Lindseys *The Late Great Planet Earth*, indleder de helliges oprykkede en "syv år lang nedtælling" til et afgørende ved Harmagedon. Her følger Lindseys egne ord: "Når de kristne er borte [er rykket op], vil Gud vise Sig på en særlig måde... overfor 144 000 jødiske Billy Graham, som slippes fri på denne jorden – kommer verden aldrig til at opleve en tid med lignende missionering, som under denne periode. Disse jøder vil tage tabt tid igen. De vil vinde størst antal omvendte i hele historien."1

Således tror tilhængerne af den hemmelige oprykkelse, at siden Kristus er kommet, kommer det jødiske folk til sidst at tage Ham til sig og føre utallige andre til frelse. Medens alle disse jøder holder på at blive omvendte (i følge scenariet, som udmåles af teorien om oprykkelsen), kommer ondskabens magter at øge sine forsøg, med at underminere evangeliets fremgang. Anti-Krist, en romersk diktator, vil nå magten indenfor Europæisk Økonomisk Fællesskab ti nationers forbund. Han understreger en overenskomst om beskyttelse af landet Israel, hvilket gør det muligt for israelerne at genopbygge Jerusalems Tempel på tre og et halvt år. Det påstår Lindsey.

Oprykkelsestroende mener, at templet knapt vil stå færdigt, før Anti-Krist bryder forbundet med jøderne og afbryder tempeltjenesten. Siden følger yderligere tre og et halvt år med frygtelige prøvelser under Anti-Krists grusomme styre, hvilket Lindsey hævder "kommer til at få Hitlers, Maos og Stalins regimer at ligne pigespejdernes en tusindefrydskrans i sammenligning."2

En kæmpe militærkamp vil udløse Harmagedon. I sidste minut skal Kristus vende tilbage til jorden med menigheden (dem, som blev borttrykket syv år tidligere), for at dræbe Anti-Krist og alle ugudelige styrker. Han vil siden at styre verden fra Jerusalem.

Virkelig en imponerende teori. Men hvor meget af dette er virkeligt? Hvor meget stemmer overens med Bibelen?

Lad os huske på, hvad apostelen Paulus lærte angående Anti-Krist. Han sagde, at denne bedrageriske magt skulle udsætte Guds folk for prøvelser eller belønne før oprykkelsen. Se Andet Tessaloniker brev 2,3.

Hver eneste reformator indså, at Anti-Krist og belønningen skulle indtræffe før Kristi andet komme. Ikke før Mot-Reformationen underminerede deres profetiske tro, begyndte protestanter at tro noget andet.

Måske husker Du fra forrige kapitel vor opdagelse, at de ikke frelste dræbes, når Jesus kommer, for at føre de frelste til Himmelen. Se Lukas evangeliet 17,26-37. Deres kroppe skal ligge spredt omkring på jorden.

Har Du indset, at en dag snart, inden for nogle timer, kommer denne jord til at affolkes – ikke et eneste menneske vil beholde livet nogen steder i verden? Vi hører de dystre forudsigelser om, hvordan vor verden skulle se ud efter en atomkrig – en sørgelig, grå bar mark. En gammel testamentlig profeti beskriver vor planet efter Kristi genkomst bærer slående lighed med de spøgelsesagtige scener, som forskerne advarer os om:

"Jeg så på jorden, og se, den var øde og tom, på himlen, dens lys var borte; Bjergene så jeg, og se, de skjalv, og alle højene bæved; jeg så, og se, der var mennesketomt, og alle himlens fugle var fløjet; jeg så, og se, frugthaven var ørken, alle dens byer lagt øde for Herren, for hans glødende vrede. Thi så siger Herren: Al jorden bliver ørk, men helt ødelægger jeg ikke." Jeremias 4,23-27.

Profeten beskriver jorden efter Kristi genkomst som værende formløs og tom – præcis som i første kapitlet i første Mosebog, inden skabelsen var fuldbyrdet. Intet menneskeligt liv genopstår; selv fuglene er forsvundet. Du forstår, synderne vil ikke få en ny anledning. Når Kristus vender tilbage, har alle haft sin sidste mulighed.

Er denne dødsscene afslutningen på verdenshistorien? Nej! Mærkede Du håbets stråle? Gud lover: "men jeg skal ikke gøre helt ende på det." Han har åbenbart fortsatte planer for denne planet, som vi snart skal se.

Hvordan vil Satan tilbringe de tusinde år, når jorden ligger øde? Åbenbaringens bog 20 forklarer, at Djævelen kommer sendes i landflygtighed, være begrænset til denne jord i en "afgrund", uden at kunne friste nogen. Se Åbenbaringens bog 20,1-3.

Man kan ikke låse ind Satan med en bogstavelig nøgle eller holde ham på plads med en virkelig lænke, og ingen bundløs afgrund, inden gabende kløft, skulle kunne holde ham tilbage. Så hvad kan dette så betyde? Det er helt enkelt en symbolsk måde at sige det på, at Satan vil tøjles til sidst. Han og hans engle vil begrænses til denne jord.

I dag vandrer Satan omkring som en brølende løve, på jagt efter folk for at sluge dem med fristelser. Men siden Jesus er ankommet, kommer hver menneskelig væsen at være enten død, eller på vej til Himmelen. Den store oprørmager vil ikke have noget at gøre i tusinde år, end at vanke rundt på den mørke og øde jord i de ruiner, som han er årsag til.

Dog siger Bibelen, at Djævelen vil slippes løs på nyt, efter sin tusindårige pensionering. Kommer han åbenbart tilbage for at få sine onde tilhængere, sådan som vi læser det hær: "Og når de tusinde år er nået til sin afslutning skal Satan slippes løs ud af sit fængsel. Og han skal gå ud for at bedre folkene ved jordens fire hjørner, Gog og Magog, og samle dem til striden, og deres antal er som havets sand." Versene 7, 8.

Nu går tingene hurtigt. Satan, løsnet ved de fortabtes opstandelse, tager befaling over sin hærske med nylig genoplivede rebeller. Hvad sker der så? Dramaet udspiller sig i vers 9:

"De drog op over hele jordens flade og omringede de helliges lejer og den elskede by. Men ild kom ned fra himlen og fortærede dem."

Hvilket scenarie! Hvordan kom den Hellige Stad, de helliges lejer, ned til sletten? Befandt vi os ikke oppe i Himmelen med Jesus? Dette her er så utrolig, at jeg ikke kunne tro på det selv, hvis jeg ikke læste det i Bibelen. I Åbenbaringens bog 21,1-3 står der:

"Og jeg så en ny himmel og en ny jord; thi den første himmel og den første jord var forsvundet, og havet var ikke mere. Og jeg så den hellige stad, det ny Jerusalem, komme ned fra Himmelen fra Gud, rede som en brud, smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: »Se, nu er Guds bolig hos menneskene, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem."

Kan Du tænke Dig, hvordan det kommer til at være for os, at atter færdes på jorden fra Himmeriget og se den Hellige Stad sænket ned fra himlen? I følge den gammeltestamentlige profeten Zakarias, vil Kristus stå på Oliebjerget den dag, lige udenfor det nutidige Jerusalems ruiner. Hans fødder vil dele bjerget på en vældig slette, på hvilken det Nye Jerusalem skal hvile. Se Zakarias 14,3. 4.

Du kender sikkert til denne saligprisning: "Salige er de som er fattige i ånden, dem tilhører himmeriget." {Mattæus evangeliet 5,3.} Men Jesus lovede også dette: "Salige er de ydmyge, de skal arve jorden." {Vers 5.} ikke denne forgiftede, alderstegne planet, som vi er vant til, men en ny jord, ren og ufordærvet, genløst fra syndens hærgen, efter vore tusinde år i Himmelen.

Vel den Hellige Stad har indtaget et sted på denne jord, vil alle, som nogensinde har levet, at være forsamlede indenfor og eller udenfor staden. Dan et billede af dette sceneri i Dit sind. Satan sammenligner sin enorme hær med den betydelig mindre skare inde i staden. Rigtig mange slutter sig til ham, og han støttes af historiens største militære ledere. Hitler er der, tillige med snilde og dygtige generaler, som aldrig

har tabt et slag. Satan oppirrer sine styrker til det sidste, rasende angreb på Guds trone og den Hellige Stad. Den vældige oprørshær avancerer.

Hvad sker der da så? Helvedet er i gang. "Men ild kom ned fra himlen og fortærede dem." {Åbenbaringens bog 20,10.} Jorden bliver en kæmpestor, kogende ildsø. Men Guds stad bliver trygt båret frem oven over det hele, ligesom Noas ark blev på Syndflodens vandmasser.

Helvedet vil blive hedt – så hedt, at synd og syndere ikke vil overleve. Men efter at ilden har gjort sit, vil de slukkes. Præcis som vandet sank udenfor på Noas tid og arken hvilede på jorden, vil ildsøen aftage og den Hellige Stad vil hvile trygt på en rensset planet. Gud kommer til at bringe skønhed fra asken, Han vil genskabe jorden ligeså skøn, som den var, ved det tabte Eden for siden.

Jeg ville ønske mig mere plads i dette kapitel, at tage Dine spørgsmål op om helvedet. Hvis Du ønsker mere information, bestil min bog Impersonation Game.³ Den er min gave til Dig.

Ja, til sidst vil oprøret være ovre, og vil aldrig komme til at plage et lykkeligt univers igen. Synden vil være ovre, og med den død og pine og hjertesmerter. Gud vil give den nyfødte planet til Sit folk som deres bestandige paradishjem.

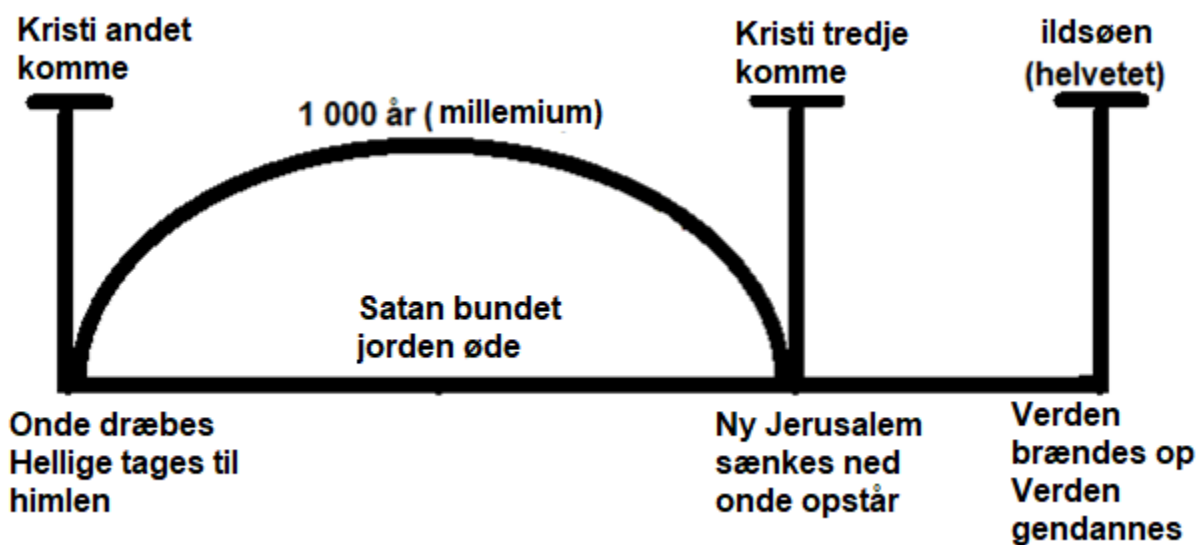
Hvorfor skulle Gud flytte universets hovedstad fra Himmelen ned til vor beskedne planet? Jo, for at vi er Hans særlige folk. Således elskede Gud verdenen, at Han gav Sin elskede Søn til os. Jesus var intet lån, men en gave, og Han tilhører os stadig i dag. Vor Frelser kommer og vil altid være en i den menneskelige familie, vor Broder ligeså vel som vor Herre!

Og Jerusalem, hvor Jesus led og døde for vore synder, vil være stedet til Guds evige tro. Gennem tidsaldrene uden afslutning vil universets beboere tilbede sammen med os ved stedet for vor frelse.

Der vil jeg være, vil Du ikke!

Uanset om Du indser det eller ej, afgør Du i dette øjeblik Din evige skæbne. Når ilden falder, behøver Du ikke stå slået fast uden for den Hellige Stad tilsammen med Djævelen og de dømt. Du kan være tryk indenfor sammen med Herren Jesus Kristus!

Hvorfor ikke overgive Dit liv til Hans vilje net i dette øjeblik? Sæt Din lid til Hans frelse, så vil Du få del i Guds nye tidsalder på planeten jorden.

1. Lindsey: *Planet Earth*, side 99, 100.

2. *Samme*, s. 99.

3. Skriv til: It Is Written, P. O. Box 1000, Thousand Oaks, CE 91360. {Ny adresse: It Is Written, P.O. Box 6, Chattanooga, TN 37401-0006. Hjemmeside: itiswritten.com for Vandemans bøger, google! Overs. anm.}

Kapitel 8. Harmagedon forfalskes

Harmagedon! Ordet sender rystelser ned ad ryggen, selve omtalen sender gnister af rædselsfuld spekulation på alle hold. Kender egentlig nogle til, hvad som vil ske under afgørelsen ved Harmagedon? Tredje Verdenskrig, måske?

En drøj uge efter præsident Carters indstilling 1977, besluttede hans assistent for nationens sikkerhed sig for, at gøre en prøve. Han var blevet oplyst om planer, for at lade præsidenten undgå et angreb på Washington. Altså gik Brzezinski hurtigt ind til den ansvarlige. Med et smil spurgte han, om han virkelig skulle kunne bringe præsidenten i sikkerhed, inden missilerne begyndte at regne ned.

"Ja, herre", svarede mænd. "Det er derfor, at jeg er her."

"Er dette blevet øvet?" Brzezinski ville vide det.

"Naturligvis", forsikrede tjenestemanden ham stolt. "Vi prøver systemet løbende."

"Hvor dejligt, for præsidenten har givet mig til opgave, at netop gøre dette." Brzezinski trak venstre skjorteærme og trykkede på en knap på sin klokke. "Lader som om, at jeg er præsidenten. Lader som om alarmen har gået. Får mig i sikkerhed."

"Nu?", stammede tjenestemanden.

"Nu!" Brzezinski trykkede igen på knappen, og sekunderne begyndte at flyve i bort.

Den ansvarlige protesterede. "I kan ikke mene det. Det er mørkt. Det sner. Det –"

Han blev afbrudt af et øjekast, som gjorde ham målløs. Han braldede en række ordrer i hurtig rækkefølge ud i telefonen.

Derefter løb Brzezinski ud på Det Hvide Hus' bagerste græsplæne, for at gå ind i rednings helikopteren. På vejen derud greb han fat i en sekretær, som skulle spille rollen som rigets første dame.

Helikopteren burde have været køreklar, men tre dyrebare minutter forsvandt i venten. Fem minutter. Til sidst landede den, for at komme til dem.

Da de endelig befandt sig i luften, gik Brzezinski i gang med, at prøve kommunikationen. "Tilkald ØB", befalede han. Og en besætningsmand ringede omstillingen op i Det Hvide Hus.

"Det der kan Du afslutte. Hvis dette virkelig var et angreb, skulle retningen være slået ud med denne gruppe."

Sådan fortsatte det. Det tog dobbelt så lang tid, som beregnet, at nå frem til det store jetfly, som hurtig skulle få præsidenten i tryghed. Kendt som Dommedagsflyet, står denne detaljeret forandrede 747'er altid startklar, rede til luftfart indenfor tre minutter. Den var ikke redde.

En ting til. Denne enkle øvelse kunne let være blevet hr. Brzezinskis sidste flyvetur. Da den ansvarlige blev så nervøs og forvirret, at han var forsømmelig for at advare vagterne hos Secret Service. Det var lige ved, at de havde skudt flugthelikopteren ned som en indtrænger.

avisartiklen, som jeg hentede historien fra, havde overskriften "I passende fart til Harmagedon".

Hvad end Harmagedon egentlig er, forekommer det mig, at vi ikke rigtigt er beredte på det endnu. Endnu er vi kun besatte af, at vide det meste mulige om jordens afsluttende krise. Bare en sådan nysgerrighed kan forklare det meget vigtige salgstal for The Late Great Planet Earth.

Lad os nøje undersøge tegningen for Harmagedon, som her er lanceret af forfatteren Hal Lindsey. Han forestiller sig en dramatisk serie begivenheder der indbefatter sammensværgelser, forræderi og total krig mellem verdens stormagter.

Det hele begynder tre og et halvt år efter "oprykkelsen", hvor Anti-Krist formodes bryde sit forbund med jøderne. Han afbryder tempeltjenesten i Jerusalem og stanser ofringen af dyr (hvilket han siger er genindført). Lindsey kalder dette for "ødelæggelsens vederstyggeligheder", som udløser trængslens store tid og sætter arenaen for Harmagedon.

Næste skridt mod Dommedag tages, når en arabisk-afrikansk hær angriber Israel. Pludselig forråder Sovjetunionen sine arabiske allierede og indleder sin egen invasion af Mellemøsten. I overensstemmelse med Lindseys scenarier, vil russerne tage kontrol fremgangsrigt, over hele området.

Nu strammer intrigen sig virkelig. Anti-Krist samler hurtigt en hær sammen fra den Europæiske Økonomiske fællesskab alliance og Røde Kina, ja, måske endog Forenede Stater slutter sig til. Denne enorme hærske gør det muligt for Anti-Krist, at afslutte Sovjets okkupation af Israel.

Lindsey siger, at den fuldstændige udslettelse af de arabisk-afrikanske og sovjetiske hæere vil indebære, at kun to vældige magter vil brydes om verdensherredømmet: "den vesterlandske civilisationens samlede styrker under den romerske diktators ledelse [Anti-Krist] og Østerlandets mangfoldige horder, som antageligvis står forenet under Røde Kinas krigsmaskine."1

Til sidst, i følge Lindseys forudsigelse, vil disse to magter kæmpe om herredømmet over verden. Slagmarken vil udgøre af Megiddosletten i nordlige Israel. Ved kulminationen af krigen ved Harmagedon vender Kristus tilbage med Sine hellige, for at udlette alle ugudelige og indrette Sit rige i Jerusalem, for at styre verdenen.

Åndeløs spænding og rænker! Bliver Du klogere af dette her? Bibelens undervisning på dette punkt må ses som virkelig væsentlig, tror Du ikke?

Jeg kender til stor tvivl om Lindseys scenarie i The Late Great Planet Earth. For det første godtager jeg ikke hans forudsigelse, at "Forenede Stater vil ophøre med at være Vestens leder og bliver antagelig på en måde en del af Europas nye magtrum."2

Bibelens profetier lær noget helt andet. Åbenbaringens bog advarer om en mægtig rolle for de forenede Stater, når verdenen føres ind i jordens sidste kris. Til videre studium om Amerika i profetien, bør Du læse kapitlet "Bloodstained Stars and Stripes" i min bog The Rise and Fall of Antichrist.

Jeg modsætter mig The Late Great Planet Earth også af andre årsager, hvoraf en del allerede er belyst på disse sider. Intet gør mig mere urolig, end oprykkelsestilhængernes undervisning om et genopbygget jødisk tempel i Jerusalem som er knudepunkt for åndelig vækkelse. Lindsey siger, at den jødiske gudstjeneste skal genindføres i følge Mose lov, med frembæring af ofre.3

Men sig mig – skulle ikke dette konkurrere med Golgata og fornægte vor Herre Jesu Kristi frelsende offer? Tænk på, at i Jesu dødsøjeblikket reves forhænget i templet i stykker, symboliserede afslutningen for den jødiske tempeltjeneste og dens offer. En genindførelse af disse dyreofre skulle trodse det, som Kristus har tilvejebragt som Guds Lam. Og til dette har vi et ord: Nemlig bespottelse.

Alt, som konkurrerer med Kristi fuldbyrdede offer, kommer fra Satan, så hvad skulle være så dårligt, at Anti-Krist skulle stoppe disse bespottende dyreofre? Han burde gøre Kristi sag en tjenste!

Jeg tror, at Du holder med om, at vi her stiller vigtige spørgsmål – spørgsmål, som dybt berør alle, som sætter værdi på Golgata som det fuldstændige og endelige offer for synd.

Husker Du Daniels profeti der forudsagde Jesu gerning på korset? Daniel sagde: "Han skal afskaffe slagtofre og madofre." Daniels bog 9,27. Læren om den hemmelige oprykkelse stjæl disse smukke ord fra Kristus og giver dem til Anti-Krist!

Jeg bruger nødig stærke udtryk, så vær god og erkend, at samvittigheden tvinger følgende fra mig: Det er intet mindre end bespottelse, at tage væk Jesus fra Daniels bog 9,27 og erstatte Ham med Anti-Krist. *Hermed genopleves den sørgelige lære fra den middelalderlige Mod-Reformationen og undermineres sand kristen tro til det yderste.*

Jo, jeg ved, at tilhængerne af oprykkelsen stoler på Jesu blod for sin frelse, så derfor håber de på og beder for Jerusalems tempels genopførelse, hvor de forventer at ofringen af dyr på dens altre? Hvordan kan de betragte et sådant afguderi som åndelig vækkelse? Hvis Anti-Krist skulle angribe et genopbygget tempel i Jerusalem og sætte stopper for dens spottende offer, som fornægtede vor Herres død på Golgata, skulle ægte kristne kunne kalde dette for ødelæggelsens velsignelse, ikke for ødelæggelsens *vederstygghed!*

Tænk over dette.

År 1967, under Seksdageskrigen, generobrede israelerne det gamle Jerusalem. General Moshe Dayan marcherede til Grædemuren ved det gamle tempel og gav til kende: "Vi er vendt tilbage til det helligste af vore hellige steder, for at aldrig forlade det igen."4

De vendte tilbage til sin hellige plads, men er de vendt tilbage til sin Messias? Ulykkeligvis har de ikke gjort det. De affærdiger fortsat Guds nådes forbund. Så hvordan kan det være, at de betragter sig som Guds udvalgte folk? Bibelen siger tydeligt: "Hvis I nu tilhører ham {Kristus} er I Abrahams afkom, arvinger ifølge løftet." Galaterbrevet 3,29.

Oplyste Bibelforskere kender til, at det Gamle Testamente ikke helt og holden kredser omkring Israel, udan omkring Messias. Det Nye Testamente leder os bort fra alle jordiske templer til Himmels helligdom, her Jesus går i forbøn for os: "Dette er et hovedpunkt i hvad vi siger: Vi har en sådan ypperstepræst som sidder på højere side af Majestæts trone i himlen og som tjener i helligdommen, det sande tabernakel som Herren selv har rejst og ikke noget menneske." Hebræerbrevet 8,1.2.

Du ser, det sande tempel er i Himmeriget nu. Herren byggede det, ikke mennesker. Hvad vi må opføre her nede, skulle være et uægte tempel, og alt, hvad der skulle forherlige menneskers værk, ved at ære et lignende falsk tempel, må være en løgnagtig lære.

Intet kunne være tydeligere, end dette: Den sande profeti henviser os opad til Himmels tempel i det Ny Jerusalem, men den falske profeti henviser os nedad til et jordisk tempel i det gamle Jerusalem.

Al denne snak om, at genopføre det jødiske tempel her nede – gør det ikke, at vi bereder os på et falsk Harmagedon? Jesus advarede for falske profeter med sine falske forudsigelser om Hans ankomst. Kan al den opmærksomhed, som vises Israel, er et røgslør fra fjenden, for at aflede oprigtige kristne fra Harmagedons egentlige strids spørgsmål?

Her stiller jeg bare spørgsmål, men det skulle måske interessere Dig at få at vide, at meget af det, som oprykkerne lærer om Jerusalem, bare er genbrug af noget, som falske profeter lærte i det Gamle Testaments tid. Seks hundrede år før Kristus forudsagde Guds budbærere Jeremias, at det ubodfærdige Jerusalem skulle falde som offer for Babylon, medens Hananja, en populær religionslærer, modsatte sig Himmels advarsel om undergang.

Den falske profet forsikrede det oprørske folket, at de ikke havde noget at være urolig for – Gud havde allerede lovet gennem Esajas, at Han skulle velsigne Jerusalem, og løftet måtte holdes, uanset om nationen angrede sine synder eller ej.

Martin Buber, en nutidende jødisk teolog, formidler en interessant indsigt om læget tilstanden lige før Babylons invasion: "De falske profetere populariserede udelukkende løftet hos Esajas' budskab, de blæste på vilkårene der var til hvert profetisk budskab om frelse; de ændrede på det sikre løfte til et Israel, som trofast skulle opfylde sit kald til et uvilkårligt løfte om trykthed for al fremtid."

Med andre ord insisterede falske profeter på det Gamle Testaments tid, at Gud ville komme for at opfylde Sit forbund, hvor Hans folk end opførte sig. Hør vi genklangen af samme undervisning i dag?

Jeremias var lidt med i at vise de falske profeter til rette: "Igen og igen siger de til dem som foragter mig: 'HERREN har sagt: Det skal gå jer vel.' Og til enhver som følger sit hårde hjerte siger de: 'Ingen ulykke skal ramme jer.'" Jeremias 23,17.

Guds ilde agtede profet advarede folket således: "Dine profeters syner var falske og dåragtige. De åbenbarede ikke din misgerning for dig for at gøre ende på dit fangenskab. De budskaber de forkyndte for dig var falske og forførende." Klagesangene 2,14.

Så hvad udgjorde forskellen mellem sande og falskt profeter i Israels historie? Ægte profeter betonedede, at folket måtte angre sine synder, for at udnytte forbundets velsignelser. Løgnagtige profeter lærte, at Gud skulle komme at velsigne Jerusalem under alle omstændigheder.

Historien gentog sig på Nye Testaments tid. Lige før Jerusalems ødelæggelse år 70, dukkede der nye løgnprofeter op, som lovede jøderne befrielse fra fjendens angreb. Josefus, den jødiske historiker, gjorde rede for, at falske budbærere opmuntrede til formastelighed patriotisme – helt til det sidste, skæbnesvangre øjeblik, da den romerske hær stormede Jerusalem. De ubodfærdige medborgerne gik under med sine falske profeter.

Jesus manede forsamlingen til at overgive den dømte stad Jerusalem. Vi skulle gøre klogt i, at tage vor Herres råd til os i dag og fly fra falske profetier om Jerusalem.

En forkert tro på Jerusalem medførte til undergang i 605 f.Kr. og igen år 70 e.Kr. Kommer det at gentage sig i vore dage? Noget at tænke nøje over.

Nå, hvad mener Bibelen om at jøderne samles i Jerusalem igen? Svaret er let at finde, når vi stiller spørgsmålet: Hvorfra kommer Guds folk ud, når de vender tilbage til Israel? De kommer ud fra Babylon! Her har vi nøglen til, at forstå sluttidens bibelske profetier: At Guds folk vender tilbage til Jerusalem må kobles til Åbenbaringens bogs slutadvarsel: "Faldet, faldet er det store Babylon!... 'Gå ud fra hende, mit folk". Åbenbaringens bog 18,2-4.

Se, de gammeltestamentlige profeter talte om, at vende tilbage til Jerusalem, talte de til Guds folk, som sad fangne i Babylon. De landsforviste jøder må forlade Babylon, for at vende tilbage til Jerusalem.

Hvad indebærer det for os i dag, at "drage ud fra Babylon"? Staden findes jo ikke længere. Besøg det tidligere sted i Irak, som jeg har gjort, så vil Du bare at finde en ruinhob.

Således kan Guds formål med den moderne by Babylon ikke anses en for bogstavelig by. Findes der nogle åndelige tilpasninger på Babylon nu?

Her har vi noget interessant, noget af stor betydning: Reformatorerne lærte, uden undtagelse, at Babylon i Åbenbaringens bog står for den faldne kristenhed – kirken, som dertil havde forladt troen deres grundlæggere havde under det første århundrede.

Havde de ret? Repræsenterer Babylon en fordærvet kristenhed, som overgiver sandheden til falske lærers evner? Desværre må vi medgive, at mange kirker i dag har forladt reformatorerne profetiske tro. Mange protestanter har lagt sig op ad Mot-Reformationens løgne, som deres egne grundlæggere fordømte som Babylons trosspøtter.

At forlade Babylon indebærer således, at vi erstatter sådanne usandheder med sandheden, at overgive hver tanke på, at Gud nåds forbund skulle støtte det jødiske folk uden Jesu blod.

At vende tilbage til Jerusalem nu indebærer, at vi i tro venter ”på staden med de faste grundvolde, den som Gud har formet og skabt” – det Nye Jerusalem i Himmelen. Hebræerbrevet 11,10. Bemærk, at Gud har bygget den himmelske stad, ikke en ikke-troende jødisk arkitekt i det gamle Jerusalem. Vort håb knyttes ikke til ”det nuværende Jerusalem, eftersom det lever i slaveri med sine børn. Men det himmelske Jerusalem er frit, og det er vor moder.” Galaterbrevet 4,25. 26.

Altså må vi se ovenfor os mod det Ny Jerusalem, hvor Jesus går i forbøn for os som vor Ypperstepræst i Himmels tempel. Vi må sætte lid til Ham alene som vor Frelser, vor Herre og vor Kommende Konge!

Med tanke på alt dette, kan vi nu forstå Slaget ved Harmagedon.

Kun en gang nærmer vor Bibel ordet, i Åbenbaringsens bog: ”De er onde ånder som gør tegn, og de begiver sig ud til kongerne i hele verdenen for at samle dem til striden på Guds, den Almægtiges, store dag.... Og de samlede dem på den plads som på hebræisk hedder Harmagedon.” Åbenbaringsens bog 16,14-16.

Denne strid ”på Guds, den Almægtiges, store dag” udgør jordens afsluttende konflikt. Mere, end menneskelige styrker kommer at stride – Guds og Satans åndelige hære vil slås. Se Åbenbaringsens bog 17,14. I og med Harmagedon kulminerer med den store strid mellem godt og ondt.

Hvor skal slaget stå? Historien taler ikke om en plads med navn Harmagedon, men Bibelen giver os nogle ledetråde. Teksten siger, at ordet Harmagedon nedstammer fra hebræisk. På dette sprog består ordet af har, som betyder ”bjerg”, og mageddon, som hentyder til Megiddo. Altså kan Harmagedon tolkes som ”bjerg i Megiddo”.

Bjergene i Megiddo –er her en ledetråd, som vi kan bruge. På det Gamle Testaments tid var Megiddo en lille men vigtig fæstningsby nord for Jerusalem nær sletten i Esdraelon. Sletten blev selv kaldt på et sted i Skriften for Megiddos slette. Dette kan menes at være et logisk sted for krigsførelse, men så husker vi på, at Harmagedon ikke omfatter en slette, men et bjerg.

Vi må finde Megiddos *bjerg* – et bjerg med en bestemt åndelig betydning for Himmels hære.

Et besøg på det tidligere Megiddos sted hjælper os måske med at forstå Harmagedon. Vi kører mod øst fra byen Haifa ved Middelhavet og følger toppen på Karmels bjerg. Efter at have passeret nordøstre top på Karmel, finder vi den tidligere stads ruiner. Over landskabet i Megiddo toner Karmels bjerg sig op. Måske løser Karmels bjerg vor knude op?! Står det for Megiddobjergene, scenen for Harmagedon? indtraf der noget på Karmel, som kan bidrage til vor forståelse af Harmagedon?

For længe siden indtraf der en dramatisk afgørelse på Karmels bjerg mellem Gud og Hans fjender. Profeten Elia kaldte folket, til at samles på bjergene. Han opfordrede dem, at dømme mellem sandt og falsk tilbedelse. Lyt til hans stærke appel: ”Hvor længe skal I halte på begge sider? Hvis det er HERREN som er Gud, så følg ham. Men om det er Baal, så følg ham.” Første Kongebog 18,21.

Gud vandt en betydningsfuld sejr denne dag på Karmel. Han besejrede fjenderne til Sit forbund, ligesom Han kommer igen for at gøre det af, ved Harmagedon.

The *New international Commentary on the New Testament* forklarer: ”Har-Magedon er et symbol på det endelige styrt af alle ondskabens magter gennem Guds magt og kraft.... Gud vil afgå med sejren og tage alle med sig, som har sat sin tro på ham.”5

Nu forstår vi altså Harmagedon. Det er en afgørelse mellem sandhed og løgn, troskab mod Gud eller mod ondskabens kræfter. Selvom der sikkert vil ske et ødelæggende slag mellem jordens hære, er det fremherskende emnet i Skriften, at Harmagedon udgør en åndelig strid.

Og Harmagedon indbefatter ethvert menneskeligt væsen personlig. Vi stilles alle overfor det udfordrende spørgsmål: ”Hvor længe skal I halte mellem to meninger?” Vil vi aflægge os Babylons falsknerier og adlyde Guds nådes forbund? Skal vi høre til de hellige, som ”holder fast ved Guds bud og troen på Jesus”? Åbenbaringsens bog 14,12.

Ja, vi har alle en rolle at spille ved Harmagedon. Når Gud betvinger ondskabens magter, kan vi sejre med Ham! Åbenbaringens bog forsikrer os, at de hellige sejrrigt skal "synges Moses, Guds tjeneres, sang og sangen til Lammet". Åbenbaringens bog 15,3.

Moses sang og sangen til Lammet! Hvad kan det tænkes være?

Husker du, hvordan Gud befriede Moses og israelitterne ved deres kamp med Farao, under sit Harmagedon med dens prøvelser og dens plager? Vi skal også gå igennem prøvelser under jordens sidste krise. Det vil være "en trængselstid, som ikke har haft sin lige, helt fra den dag da mennesker blev til, helt til den tid. Men på den tid skal alle blandt dit folk blive frelste som findes nedskrevet i bogen." Daniels bog 12,1.

Pris ske Gud, Han kommer at befri os, ligesom Han reddede Moses og israelitterne for længe siden. Vi skal at klare os igennem trængselstiden takket være Lammets blod – Jesu Kristi blod på vore hjertens dørstolper.

Tænk Dig, hvor spændende vil det være i Himmelen, at stå overfor Guds trone med de hellige, den vældige skare, som ikke kan tælles. Iført hvide klæder og sejrens palmer i hånden, vil vi bryde ud i jublende sang: "Frelsen tilhører vor Gud,... og Lammet." Åbenbaringens bog 7,10.

Jeg vil synge Moses sang og sangen til Lammet, vil Du ikke også? Der vil være det hele, som kan kræves, for at vi skal tage os ud fra Babylon. Himmelen vil mere, end opfylde vore højeste ønsker!

Tænk Dig den dag, når Herren Jesus Kristus kommer igennem skyen i øst. Tænk på den igen og igen. Lad dette blive noget for Dig at leve for. Findes der noget mere spændende at tænke på?

Først ser vi en lille, mørk sky. Vi ser til, alt imedens den nærmer sig mere og mere, indtil der er hvidt og bare stråler. Et sky, som vi aldrig før har beskuet – en sky med engle, utallige engle. Vi hører en lyd som er helt anderledes fra hvad vi nogensinde har hørt før – lyden fra en basun, som genlyder rundt om Jorden. Siden en røst som ingen anden vi har hørt tidligere. Det er Herrens røst, som kalder de døde til liv.

Jorden skælver. Grave åbnes. Overalt bærer engle små børn til deres forældres ivrigt udstrakte arme. Elskede personer, som døden længe har holdt adskilte, genforenes under jubel, for at aldrig mere skilles! Og siden, sammen med de opstandne, løftes vi, som har ventet under jordens lange nat, op i englenes rumskib for rejsen til vort himmelske hjem.

Der vil jeg være, og ved at Du også vil! Måtte Gud gøre os rede for den store dag.

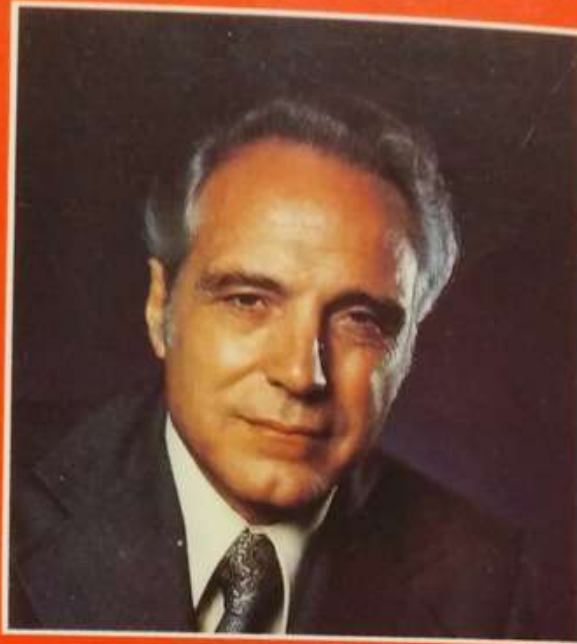
1. Lindsey: *Planet Earth*, s. 151.

2. *Samme*, s. 84.

3. *Samme*, s. 46.

4. *Samme*, s. 45.

5. *The Book of Revelation: New international Commentary on the New Testament* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans Publishing Co., 1977), s. 302. Anført i Hans K. LaRondelle: *Chariots of Salvation* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 1987), s. 123.

George E. Vandeman has served as the director and speaker of the "It Is Written" television series for more than thirty years.

Other books by George Vandeman

Happiness Wall to Wall
Destination Life

Hammers in the Fire
Coping Isn't Enough
Planet in Rebellion
Papa, Are You Going
to Die?

FaithLift

Sail Your Own Seas

The Day the Cat Jumped

How to Live With a Tiger

The Telltale Connection

How to Burn Your Candle

The Impersonation Game

Tying Down the Sun

The Stuff of Survival

Showdown in the
Middle East

Lady, I'm Tired Too

The Cry of a Lonely Planet

The Book That Would Not
Go Away

How to Escape an Affair

When Wounds Won't Heal

The AIDS Connection

The Rise and Fall of
Antichrist

The Other Side of Grief

Blood Relative

What I Like About . . .

The Big Earthquake